ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 9 ВЕРЕСЕНЬ 1988

No. 9 SEPTEMBER 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXVIII ВЕРЕСЕНЬ 1988 Ч. 9

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 9 SEPTEMBER 1988 VOL. XXVIII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Б. Антонич — Величання 1
Н. К. У полоні святкових почувань і думок 1
Д. Павличко — Концерт у царя 2
У. Пелех — Володимир Мономах і його спадщина 3
У. П. — Культурне будівництво Івана Мазепи 4
С. Скляренко — Храм Богородиці 5
З конвенції Етнічної преси 7
Іван Ігнатюк — Рушник 8
Ніна Кузменко — Мов навіжений я блукав 11
Марія Макаренко — З окружного з'їзду 12
Степан Плахтин — Рідна школа вшанувала Матір 13
Г. Є. Т. — Весняний чай 14
Submited by Helen Raycheba — "When a people loses its language, it ceases to exist 15
Helen Raycheba — International Black Ribon Day 17
Олена Дзюбенко — Провінційний З'їзд 18
Канада — Програми можуть допомогти 19
Нашим дітям 20
Громадська і родина хроніка 21
Канада — Свобода і рівноправність 25
Річні звіти віддлів 26
Квіти незабутнім 30
Уляна Криворучко — Для наших господинь 32
Пресовий фонд Променя 33

Козелець. Собор Різдва Богородиці

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

У ПОЛОНІ СВЯТКОВИХ ПОЧУВАНЬ І ДУМОК

Переживаємо величні національно-християнсько-святочні дні. В українських церквах у вільному світі, де лише живуть українці. відбуваються врочисті богослуження, а в залях мистецькі програми святкувань Тисячоліття Хрещення України.

Під враженнями божественного співу хорів, мистецьких витступів, глибоких проповідей, наші почування і думки ведуть нас у далеке минуле нашого народу, у роки нашої слави, коли на київському престолі могутньої української держави засідав володар земель руських — Володимир Великий. Він же й увів і закріпив в Україні Христову віру.

Відзначуючи так урочисто славну добу нашого минулого, шукаємо в ньому шляхів, доріг, якими проходила покликана Великим Володимиром віра Христова в Україні, а зокрема Українська Православна Церква. Шукаємо тих доріг, якими проходив український народ аж до наших днів. Велика ж бо книга буття нашого народу! І ані страшні гурагани війни, ані люті наїзди чужинців, ані невільницька панщина, ані запляцований Москвою голод, в якому згинуло мільйони людей, ані тюрми і заслання його найкращих синів дочок-оборонців свободи не зломали його...

Чи придбачував хтобудь у тих часах, що відзначування Великих Роковин Тисячоліття Хрещення України відбуватиметься не в Києві, не в Україні, але на чужині, чи радше у вільному світі, що поклін св. Володимирові складатимуть сини і дочки українського народу, які зберігли й охоронили святощі рідної церкви, історичної Церкви українського народу, а в ній чистоту Христової віри.

І хоч доля судила нам, частині українського народу зустрічати Великі Роковини не в рідній землі, далеко від місця самого хрещення, то тим дорожчі для нас ці дні і самі святкування, бо вони свідчать про нас як про народ, що хоч і в розсіянні по світі зберіг все найдорожче — своє ім'я, свою віру та власними руками відтворює і будує своє життя поруч інших культурних народів. Свідчать вони також і про нескореного насильством українського народу, який зберігши чистоту своєї віри, збудував свою церкву в країнах свого поселення, охоронив її перед знищенням. Над нею бо простягнула була свою руку атеїстична московська влада, яка сьогодні, фальшуючи історію обманює світ своїми святкуваннями в Києві, святкуванням московською мовою і чужою нам вірою...

Бо не можна сховати того, що ще так недавно лунали там кличі що релігія то опіум народу, що Святе Письмо — Біблія були заборонені, що за молитву і віру в Бога карали тюрмою, засланнями, що велике число священослужителів впало жертвою безбожного фанатизму, що велике число церков по всій Україні понищено, інших перебудована на музеї або маґазини...

Вільний же демократичний світ привітав нас зі святом Тисячоліття Християнства Україні й оцінив нашу вірність своїй Церкві і своїй вірі та пошанував нашу культурну спадщину.

Тож хай ці святкові почування, ці небуденні настрої, які підносять нас духово, будуть для нас надалі тим місткам, тією щасливою дорогою у наше громадське майбутнє, щоб ми могли надалі зберігати і розвивати наше українське життя його рідною мовою в повній його силі і з повним відданням служити своєму народові в дорозі до його історичної правди.

Б. АНТОНИЧ

MAGNIFICAT
Величання

Співай, душе моя, похвальну псальму Богу,
словами-зорями, словами-перлами, лунай і мерехти,
співай, душе, ясного сонця перемогу,
словами-рожами, словами-іскрами горить вогонь святий.

Співай, душе моя, могутню пісно Богу,
злети на мене Голуб-Дух і крилами закрий,
натхненний зміст налий у мене в форму вбогу,
нехай горить в очах захоплення вогонь святий.

Співай, душе моя, пречисту пісню Богу,
О радуйся, о веселися вся!
Вкажи захопленим очан Твою дорогу,
хай арфою Твоєю стану я.

О серце, заспівай Йому похвальну псальму.
Він єдиний Бог Величний.
Натхнення вітер гне душі моєї пальму.
Він є в усім акорд музичний.

3 червня 1932.

КОНЦЕРТ У ЦАРЯ

Геніяльна українська співачка Соломія Крушельницька, гастролюючи в Петербурзі 1902 р., виступала в царському палаці. Микола II приймав її як італійку Меа і просив заспівати рідною мовою...

У царські позолочені покої
Зайшла, спокійна, горда і смутна,
А серце билося в несупокої.

Навіщо їй ця заля осяйна,
Де погляди сплітаються, як змії,
Чого шукать сюди прийшла вона?!

Співати будеш катові Росії
В його тяжких палатах, що стоять
На трудівничих костях, Соломіє!

Але йому ти мусиш нагадать,
Що не померла українська мова,
Засуджена до шибениць-розп'ять!

Для нього ти як синява зимова, —
Не жде він грому — полосни ножем
Нежданого, затаєного слова,

Спини пиху ненависти бичем,
Проткни його болотяні зіниці,
Де сласність вигинається вужем.

Тим усміхом, що має блискіт криці,
Упевненість чудової мети.
У недосяжність ранньої зірниці.

Нещадна будь, хай знає він, що ти
Не з краю бідолашного Ромеа,
Що хочеш ти не слави — тільки мсти,

Що Соломія ти, не пані Меа,
Що твій народ його рабом не став,
Що плазунові недоступна мова!

Перед тобою тужиться удав,
Та ти його вже посікти готова
Ясними гільйотинами октав...

Лунала пісня. Плакала діброва,
Колосся шелестіло на лані,
О кручу хвиля хлюпала дніпрова,

Ішли селом дівчата голосні,
Подільський гай озвався солов'їно
До сонця, що вставало в далині.

Немов серпанок, звуки піяніно
Зникали в сяйві голосу. Дочка
Твоя співала-мстила, Україно!

(Дмитро Павличко, Хліб і стяг, В-во художньої літератури, Київ, 1968).

ВІДБУЛОСЬ ВРОЧИСТЕ ЗАПРИСЯЖЕННЯ ДЖОНА СОПІНКИ

В часі врочистої церемонії заприсяження Джона Сопінки, як судді Верховного Суду Канади, що відбулось 23 червня 1988 р. викликала чимало прихильних коментарів про саме назначення. Дмитро Ціпивник президент Комітету Українців Канади сказав репортерам, що назначення адвоката Сопінки членом Верховного суду є для нас надвичайно важливим. Що це є історична подія, з якої українська громада в Канаді є дуже вдоволена.

Вдоволені з цього є також етнічні групи в Канаді, які словами Андрія Кардозо, екзекутивного директора канадської етнічної культурної ради висловили своє вдоволення, що цей факт, виправить етнічну нерівновагу Верховного Суду.

Джон Сопінка народився на фармі в Бродерик в Саскачевані а виріс у Гамільтоні, Онт. У своєму виступі під час цієї церемонії на переміну свобідно вживав англійську й українську мову. Українською мовою згадав про свою маму й про те, як вона дбала, щоб він одержав високу освіту. "Мені жалко, що вона не дожила, щоб бути свідком цього дня" А одним з його знаменних висловів є "я є дуже гордий з мого українського походження".

ВОЛОДИМИР МОНОМАХ І ЙОГО СПАДЩИНА

"Старих шануй, як отця, а молодих, як братів". В. Мономах

Залишив нам славний володар "Поучення", і лист до чернігівського князя Олега Святославича, і віщу молитву.

У 1982 році Віктор Близнець переспівав літопис "Повість минулих літ" (видання "Веселки" у Києві), в доповненні до нього було й "Поучення". А в ньому заклик Мономаха, щоб прийняли це "поучення" читачі до серця, йшли його слідами "труждалися". Всі читачі — діти й дорослі уподобали цей твір, бо автор у ньому подає такий особливий приклад турботливого батька, великого мужа й праведника.

Володимир — онук Ярослава Мудрого, а по матері й візантійського імператора Констянтина IX Мономаха (від нього й називається Мономах), почав княжити з 14 року життя. Княжив у Ростові, Смоленську, Володимирові-Волинському, шістнадцять років у Чернігові, а з 1113 по 1125 на київському престолі. Мономах провів життя "на коні й на килимі", бо був у походах, або на нарадах, коли то довкола нього сиділи на килимах дружинники й вірники в роздумах про державні справи. Мав народ довір'я до улюбленого володаря, був він високоосвіченим державним діячем, талановитим полководцем, майстром слова, тому й багато міг робити самостійно. У спадщині залишим нам безцінний досвід, багато державних надбань, далекосяжні помисли. Вже на схилі віку, "сидячи на санях" (готувався до смерти — а покійників і влітку хоронили, везучи на санях!) написав "Поучення" десь в лютому 1117 року. Написавши "Поучення" князював ще вісім років у Києві. Твір два і пів століття зберігався в роді Мономаховичів. Діти, внуки, правнуки й дальші нащадки черпали зі скарбниці свойого предка пречінні думки. Мономах закликав до єдности, до мирного співжиття, сам же об'єднав три чверті Руси, закликаючи до братерства й любови.

Зшиток з "Поученням" був затратився, і щойно літописець Лаврентій у XIV столітті пізнавши ціну твору, додав його до всього т.зв. Лаврентійського літопису, що зберігається в Бібліотеці в Ленінграді — одній з найуніверсальнішій бібліотеці світу.

Вперше академічний переклад "Поучення" на українську мову без найменших скорочень зробив Леонід Махновець, відомий запопадливий дослідник давньоруської письменности.

Твір короткий, але який же глибокий багатозначний його зміст. У ньому Мономах описав своє життя. Не було воно легким — у ньому походи, мисливські лови із загрозливими життю пригодами. Батько повчав своїх дітей дбати про свою державу, любити працю, науку, не лінуватися, бо "лінощі ж — усьому лихому мати". У відношенні до довкілля у "Поученні" глибокі моральні настанови" бідних не забувати, заступатись за вдовиць, сильним не дозволяти погубити людину не давати наказів вбивати людей, навіть винних, шанувати старших, братів і родину, ну й берегтися від неправди, брехні. Автор "Поучення" передав "дух Євангелії", духовість — за висловом о. Степана Ярмуся — вповні християнізована, "бо не залишає поза своєю увагою ні однієї царини людського життя".

Подала — Уляна Пелех за М. Романікою

"Вісті з України" ч. 11, 1987

О, РІДНА МОВО

О, рідна мово
Причащають
Біля твоїх джерел прозорих, чистих
І набираюся п'янкої сили...

Твої багатства — невичерпні,
О, рідна мово!
Скільки в тобі віри
Мого народу в досвітки щасливі,
В життя прекрасне...
Як важку кормигу,
Звалив народ на криж доріг минувшини

І розтрощив, — розкуте слово
В собі нові відкрило барви й тони,
Нову гармонію.
Яке це щастя
Припасти пелюстками спраглих уст
До мови рідної — й багатшати душею.

Євген Гуцало

"... Не в тому уся тривога,
Чи до мети ми дійдемо в путі,
А чи відрікшись рідного порога —
Не вб'ємо Бога у душі?

КУЛЬТУРНЕ БУДІВНИЦТВО ІВАНА МАЗЕПИ

Центром того будівництва була Києво-Могилянська, за Мазепи — Могилянсько-Мазепинська Академія. В часах Мазепи це не лише Вища Школа Богослові, — це вже справжній модерний університет з відділами музики й пластики. Академія ця була для покоління, що мало розпочати Нову Добу. Вона й мала бути варстатом для підготови державної доктрини, а як єдиний тоді на сході Европи університет, ще жила понад століття після Полтави.

Документом цього була Орликова Конституція 1710 р. З Академії вийшли творці Історії Русів, що стала Джерелом політично-національної свідомости цілих поколінь з Шевченком включно, Василя Капніста, що 1791 року їздив з місією до Берліна просити допомоги проти наступу Москви, тут навчалися Григорій Полетика, композитори Дмитро Бортнянський, Максим Березовський, Артем Ведель, філософ Григорій Сковорода, математик М. Остроградський та всі учасники літературного відродження XVIII і початку XIX століть виростали в кліматі цієї школи.

Між Мазепою і його Академією існувала особливо близька, якась інтимна лучність. Про це свідчить найвимовніше один документ (він загинув за варшавського повстання в 1944 році в руїнах Музею Красінських, але залишилися фотографії). Ним є ґравюра київського ґравера Данила Ґаляховського, що була піднесена Мазепі під час якоїсь урочистости 1708 року (за рік до битви під Полтавою!) Вона запевне була б знищена, але якийсь відважний священик, а може й єпископ наказав підшити ту ґравюру під св. Плащаницею. Ґравюра (на шовку) представляє жахливий образ бурі, землетрусу, руїни, з'яви якихось апокаліптичних потвор. На тлі того всього стоїть постать Гетьмана, сперта на свій родовий герб, а поруч нього шість алегоричних постатей муз і чеснот, а ліворуч лише дві постаті: Віри й Батьківщини. Цікаво, що ціла ґравюра, не зважаючи на свою бурхливу тему, виконана не в стилі барокка, що тоді панував, але в зразково-суворім стилі клясичнім. На стрічці напис — цитата з Горація:

Si fractus illabatur orbis,
Impavidum ferient ruine —

у перекладі: "Якщо буде треба, безстрашно поляжу під руїнами упадаючого світу".

Петро І за перемогу під Полтавою, не зважаючи на те, що "був півграмотний дикун, ругатель Віри Христової, убийник власного сина й безсоромний ґвалтівник Церкви" (цитата Е. Маланюка), оспіваний одним з найбільших майстрів слов'янської поезії О. Пушкіном; Михайло Ломоносов — студент Могиляно-Мазепинської Академії з далекої Архангельщини оспівав Петра І: "Он — Боґ твой, Боґ твой бил, Россія!..."

Зійшов Мазепа в могилу на чужині. І не знайшов там "вічного покою". Цар Петро двічі пропонував султанові за видачу переможеного, умираючого і політично ніби мертвого Мазепу 300.000 талярів — суму на ті часи астрономічну (вона перевищувала десяту частину державного бюджету імперії Петра І). Султан двічі рішучо відкинув цю пропозицію царя.

Могили наших володарів це нові парості історії, вони родять великих месників. Тому й Леся Храплива написала:

Поклін ногам, що протоптали шлях
Паломницький — від Десни аж до Богу
По битві програній, що у серцях.
Звучить як найсвітліша перемога.

Культурне будівництво Мазепи було помостом до будівництва державного.

У. П.

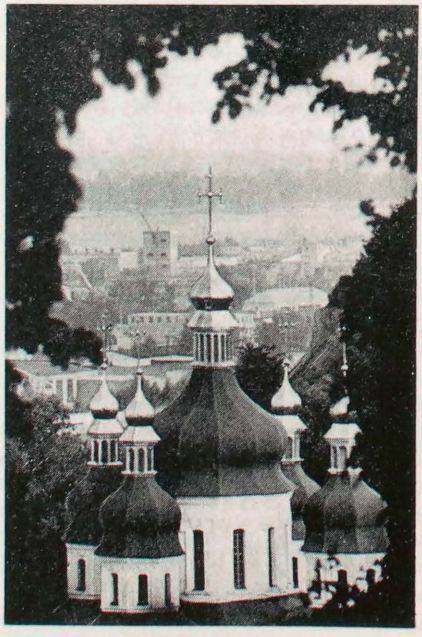

Київ — Видубицький монастир.

СЕМЕН СКЛЯРЕНКО

ХРАМ БОГОРОДИЦІ

УРИВОК РОМАНУ "ВОЛОДИМИР"

На горах київських, високо над Дніпром, там, де колись требище богів Руської землі й Воздихальниця, виріс храм.

Його видно було з Подолу й берегів Дніпра, він вставав, як дивне видіння, здалеку перед мандрівником, що наближався до Києва суходолом чи водою. "Дивен храм, в світі такого немає", — говорили про нього.

І то правда — храм в ім'я Богородиці був дивен, він не нагадував грецьких соборів — важких кам'яних споруд з позолоченими дахами, високими вікнами, широкими дверима; він несхожий був і на болгарські храми — сірі будівлі, що ставились на скелях, чи, тим більше, на суворі, складені з темного дикого каменю далекого Півдня й Сходу.

Здателі храму Богородиці в городі Києві склали його з легкої цегли, стіни мазали червоною фарбою, навкруг вікон і дверей виліпили з білої глини пальмети, виноградні грона й всілякі оздоби, дах поклали з хвилястої сірої черепиці, поставили на банях-шатрах позолочені хрести, що світились у голубизні неба, як зорі...

Храм цей ніби виростав з гущавини дерев, його, здавалося, народила, зметнула над горами й злилась з ним рідна київська земля, каміння його складали, підносили, вивершили руські люди.

Поперед храму на восьми дубових стовпах почепили мідяні била, які раніше висіли на городницях київської стіни; начищені до блиску, вони нагадували золоті щити. Не сторожа Гори, а убогі задушні люди, що шукали собі притулку біля церкви, взялися за клепала, вдарили в била, й луна покотилась над горами, Дніпром, далекими лугами...

Князь Володимир, якого єпископ Анастас і всі священнослужителі запросили на освячення храму, проминувши двір Гори, зупинився на схилах, довго слухав передзвін бил, милувався новою спорудою.

— Добре потрудились наші здателі, — промовив він до бояр і воєвод, які оточували його. — Дивен храм, високітиме віки...

Здатель Косьмина, що стояв по праву руку від князя, стиха сказав:

— Чимало доводилось сперечатись з гречинами, не все побудоване в Царгороді годне тут, на Русі.

— Спасибі тобі, Косьмино, — відповів Володимир, — бачу Русь у цьому храмі, доки стоятиме він, люди й здателя не забудуть.

— Я робив токмо те, що велів ти, княже, — вклонився Володимиру Косьмина.

Навкруг церкви зібралось на той час безліч людей київських — бояр, воєвод, їхніх жон і дітей, плавом туди йшли ремісники, смерди, холопи.

Оточений священиками, поперед яких крокував єпископ Анастас, князь піднявся сходами, проминув сіни храму, вийшов на його середину й зупинився.

Дивне, ніколи не бачене видовище відкрилось його очам. Просто перед ним, залитий яскравим промінням багатьох свічад і панікадил, сяяв золотим, сріблом, дорогоцінними каміннями олтар. Над ним, у глибині бані, на золотому тлі викладений був з смальти образ Христа — він сидів у різьбленому кріслі, з золотою короною на голові, трохи косуватий, з товстими, зведеними докупи бровами, довгими вусами й тонкою борідкою, у бузковому хітоні й синьому корзні, з Євангелієм у лівій руці, високо піднявши правицю, суворий і грізний.

Навкруг Христа майстри зробили напис: "Дивіться, дивіться, я один, і немає бога, крім мене; я сотворив землю, а з неї людину, своєю десницею поклав основу неба..."

Проте князь Володимир не бачив і не прочитав цього напису — він дивився на осяяний промінням сонця, освітлений множеством свічок і панікадил олтар.

Там на тлі ківорія також з смальти зроблений був образ богородиці — вона стояла в синьому царському одязі і червоних черевиках на зеленому постаменті, високо піднявши руки, дивлячись перед собою.

Не пишні царські одяги, не коштовне каміння на поясі, рукавах і плечах богородиці, не золото,

що сяяло, грало, блищало навкруг неї, прикували до себе Володимира.

Він бачив тільки її обличчя, бліде, трохи ніби стомлене, очі — смутні, благальні, якісь замріяні, — все дуже просте, звичайне, людське.

І чомусь у цю хвилину князь Володимир подумав про свою матір, яку палко любив, але не знав, про яку мріяв, ждав, але так і не міг діждатись... Вона, Малуша, здавалося йому, повинна була бути саме такою, як богородиця...

— Мати моя! — прошепотів князь Володимир. — Аще ти жива, прийди до мене, аще ж не прийдеш, то хоч помолись за мою душу!

І це людське, живе, правдиве було не тільки в обличчі Богоматері. Праворуч і ліворуч від неї, але набагато нижче, змальовані були апостоли — дуже високі, кремезні, більше схожі на воїв, аніж на святих, чолов'яги з довгими, простягнутими до богородиці руками, з суворими великими очима, всі в яскравих одягах, золотом шитих черевиках.

Такі ж були й мученики, євангелісти, пророки — всі святі, змальовані в склепіннях і на стінах церкви, — в їхніх постатях було щось вигадане, штучне, але тим дужче проступали в них риси живого — сам Христос обличчям, постаттю, одягом нагадував князя Володимира, апостоли — горянських воєвод і бояр, а один з святих, євангеліст Марко, — крапля в краплю схожий був на покійного купця Божедома, і посміхався навіть так, як купець, — лівим куточком рота й одним лівим оком; люди ж, що вклонялись їм, схожі були на гриднів, ратаїв, смердів Руської землі.

Проте ні князь, ні воєводи й бояри, що оточували його, не думали про це — у високому кам'яному храмі, де все блищало, сяяло, переливалось, а в повітрі снувались пахощі ладану й смирни, де лунав урочистий спів хору, а голос людини був глухим і кволим, все нагадувало землю, але було величним, неосяжним, а через те й небесним.

Вражений тим, що побачив, князь Володимир також став на коліна, широко розвів руки, промовив:

— Дивен храм твій, Господи! Все премудрістю Твоєю сотворив Єси!

Коли ж він підвівся, то сказав єпископу Анастасу, що стояв близько від нього:

— Я вражений тим, що побачив, Анастасе!.. Однині й довіку велю давати на храм цей десятину того, що маю...

На обличчі Анастаса засяяла щаслива по-

(докінчення на стор. 24)

Н. Сомко — Свято в стародавньому Києві.

З КОНВЕНЦІЇ ЕТНІЧНОЇ "ПРЕСИ 88"

Виступаючи на "Етнопресі 88" на крайовій позачерговій нараді, влаштованій для етнічної преси федерацію багатокультурної преси Канади, що відбулось в Торонті 24-25 червня, міністер Багатокультурности Канади Джеррі Вайнер сказав, що уряд вживає всіх заходів, щоб виявити потенціял багатокультурности позитивними та динамічними способами.

"Ми завели зміни в запроєктованому законі С-93, щоби більш конкретно уточнити наше ставлення — що багатокультурність є основним елементом нашої спадщини і розвиваючюї ідентичности. Ми завели ці зміни, щоб запевнити, що уряд Канади, та всі його установи є відповідальні за проведення цієї політики. І ми маємо додаткові фонди здійснити наше зобов'язання" — сказав міністер.

Впродовж наступних п'ять років федеральний уряд видасть $192 мільйони на розвиток нових програм, які допоможуть здійснити наше зобов'язання як представлено в Канадському Акті Багатокультурности (закон С-93), з яких $62 мільйони будуть виданні на нові ресурси.

Новий Акт Багатокультурности вже знаходиться в кінцевих стадіях парляментського схвалення і сподіваємося в скорому часі, стане новим правом.

Ці нові ресурси будуть вживатися щоби зміцнити сприятливі расові відношення і поліпшити міжкультурне порозуміння, допомогти зберігати і збагачувати спадщину мов і культур, плекати кращу співпрацю між багатокультурними громадами та запевнити рівноправність всім канадцям.

"Ми, як уряд підтримуємо наше переконання, що кожна людина в Канаді заслуговує на право збудувати собі таке життя, яке вона собі бажає без жодної дискримінації," — сказав Вайнер. "Тут не повинно бути ніяких перешкод. Нічого не повинно перешкоджувати в досягненні мети, чи розвитку почуття самогідности та культурної гордости".

Визнаючи вклади канадської етнічної преси, яка обслуговує мільйони канадців міністер об'явив про додаткові $900.000, які будуть видані в формі урядової реклями для етнічних радіопередач, телевізійних програм та часописів. Ці додаткові фонди підвищать суму, яку федеральний уряд видає на реклями в багатомовній пресі понад два мільйони долярів.

Міністер Багатокультурности Джері Вінер вручує нагороду Андрієві Григоровичові, президентові Федерації Етнічної Преси Канади за його віддану працю дня 25 червня 1988.

Багатомовні часописи мають довгу та визначну історію в нашій країні," — сказав він. Вони не тільки дають нагоду прочитати про свою батьківщину в своїй рідній мові, але і значно допомагають новоприбулим ознайомитися з нашим суспільством. В останньому часі етнічні радіопередачі та телевізійні програми значно розширили обсяг нашої преси.

Міністер також сказав, що він буде вимагати від своїх колеґ, щоб їхні департаменти спрямовували значну частину їхніх грошей призначених на урядові реклями на етнічну преси. "Ми хочемо запевнити багату та різноманітну пресу в Канаді", — заявив Вайнер.

На Конференції Етнічної Преси Канади журнал "Промінь" заступала його редакторна Н. Когуська.

РУШНИК

У ПОБУТІ ТА НАРОДНИХ ОБРЯДАХ УКРАЇНСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ ПІДЛЯШШЯ

Рушник появився в житті людини у період, коли вона навчилася вирощувати льон, прясти нитки та ткати з них полотно.

Рушники в українського населення, яке проживає на Підляшші, були знані ще в сиву давнину, а точніше коли ця територія входила в склад Київської Русі, а згодом до Галицько-Волинського Князівства.

Найстаріші рушники були ткані жінками (рідкі були тут випадки, щоб тим ремеслом займалися чоловіки) з льняних ниток на ткацьких верстатах простим сплетенням. Перші рушники не мали жодних прикрас і були використовувані лише до обтирання після миття й купання. У пізніший період почали рушники оздоблювати ткацьким гаптом т.зв. переборами, мереживом та бархомою. Коли появився перший рушник оздоблений переборами й перетиками (перетиканням), тобто технікою набирування, важко тепер усталити. Спираючись на дослідження та історичні документи можна ствердити, що рушники з переборами були ткані українським населенням Підляшшя в II-ій половині XIX сторіччя. Це не означає, що техніка набирування на ткацькому верстаті не була тут знана у раніших віках.

Коли тільки появилися рушники оздоблені переборами, а у пізнішому періоді вишивані хрестиковим гаптом або т. зв. гладдю, почали вони служити як реквізити до народних обрядів та до прикрашування інтер'єру хат, а передусім ікон, дзеркал тощо.

З появою рушників, оздоблюваних по двох їх боках переборами й перетиками, почали ткати полотно на рушники також декоративним сплетенням т. зв. діагональним, яке у місцевій українській говірці зветься "ткання на чинувато" або "ткання на поворотку". Одначе найстарші рушники з переборами були ткані простим сплетенням. На початку XX ст. до ткання рушників почали стосувати бавовняні куповані нитки: основа льон, а вуток бавовна, або основа й вуток з бавовняних ниток. Початково береги рушників оздоблювано мереживом, виконаним вручну із льняних ниток, а згодом купувати фабричне мереживо. Заодно вручну зроблене мереживо

Обрядовий рушник з мереживом, бахромою та переборами з села Павлюки, гм. Ганна. Фото І. Ігнатюка.

як і куплене назвали на Підляшші "брежкою". Оздоблювано теж береги рушників бархомою, робленою з льняних ниток, або дошивано бархому з кольорових вовняних ниток. Бархому роблено з основи, з якої був витканий рушник або дочіплювали її до берегів рушника чи до мережива т. зв. "брежки".

Найбільш розповсюдженим на Підляшші з прикрашених рушників був рушник оздоблений ткацьким гаптом т. зв. переборами й перетиками тобто набируванням. Є це також один з найстаріших оздоблених рушників на Підляшші. Виступав він на цій території, де була відома населенню цього роду техніка прикладного мистецтва. Рушники, оздоблені переборами, ткало й користувалося ними українське населення майже цілого бувшого Володавського повіту та досить велика частина цього населення бувшого Білопідлянського повіту, зокрема ця, що проживала у південно-східній його частині та у північній широкій смузі понад Бугом, яка простягається аж до річки Крни, до сіл Київець і Неплі. Перебори були також відомі в деяких селах у східній частині бувшого Радинського повіту, як напр., с. Коліно коло Яблиня. (В Окружному музеї Любліна знаходиться один рушник з переборами з вищезгаданого села).

Оздоблювання рушників переборами зникло остаточно у міжвоєнний період, коли населення перестало взагалі вже ткати перебори та оздоблювати ними свій нарядний одяг.

Перебори на рушниках були ткані червоними й чорними нитками або червоними й темно-синіми чи по-іншому гранатовими або теж темно-червоними, які переходили в коричневий колір (після уфарбування їх в дубовій корі) і гранатовими (після уфарбування ниток в шишках вільшини).

Узори переборів на рушниках є геометричні і мають переважно кшталт ромбів, трикутників та "іксів". Рідше виступають тут рослинні геометризовані орнаменти. Найгарніші рушники під оглядом оздоблювання їх переборами, мереживом і бархомою виступали серед населення, що проживає над Бугом, зокрема в селі Дубогроди гм. Ганна та його околицях. Тут в прикладному мистецтві переборів переважав колір інтенсивно червоний і чорний, що на фоні білого льняного полотна, з якого був витканий і пошитий рушник, давало прекрасний мистецький ефект.

Рідше виступаючими рушниками (с. Чепутка, гм. Соснівка, с. Пахулля, гм. Дубова Колода) були рушники оздоблені технікою "вибірання" ("набірання") тобто такою самою технікою й узорами, якими були оздоблювані рядна. Орнамент на цього роду рушникові творить шахівницю, яка складається з дрібних прямокутників зеленого, блідозеленого, червоного, гранатового, синього, жовтого, лілового, коричневого та інших кольорів. Часто в середині цього орнаменту знаходиться головний орнамент, який в одних селах звуть "цибульками", в інших — "кружечками".

Цього роду рушники почали ткати, коли виникла мода ткання "вибіраних" і "плетених" плахт, інакше "раден". Був це короткий період перед 1-ю світовою війною та після неї. Також у цьому періоді почато оздоблювати рушники хрестиковим гаптом і простим гаптом т. зв. гладдю, бо техніка оздоблювання рушників переборами виходила вже з моди.

Коли йдеться про прикладне мистецтво підляських рушників хрестиковою вишивкою, то утримується тут традиційний червоний і чорний кольори на білому тлі та геометричні узори і геометризовані узори. Рушники оздоблювані простою, плоскою вишивкою т. зв. гладдю, мають зелений, червоний, синій, жовтий та інші кольори та рослинні узори, тобто рослинні стилізовані. На деяких рушниках виступають також тварини, а переважно птахи. Вищезгадані рушники були ткані з льону, або з льону й бавовни чи теж з самої бавовни, переважно діягональним сплетенням.

Підляські рушники під оглядом їх функції можна поділити на: 1. рушники, які служили до народних обрядів та як подарунки в тих обрядах тощо; 2. рушники, які служать як декоративний елемент; 3. рушники, які служать як головне накриття жінок; 4. рушники, що служать для щоденного вжитку (до обтирання лиця й рук та всього літа).

Рушники, оздоблені по двох боках переборами, які служили як головне накриття жінок в давнішому народному Володавському одязі називалися завійками. Виступали вони м.ін. в т.зв. "хмацьких" селах в околицях м. Парчева. Цього роду головне накриття жінок в деяких районах України називається наміткою. Також у Володавському народному одязі рушниками з переборами прибирали голову молодої, коли вона їхала до шлюбу.

Рушники, які служили до обтирання лиця й рук називалися "утиральниками" ("втиральниками"), а рушники, що служили для обтирання посуду називалися "стірками". "Утиральниками", були звичайні рушники без прикрас або старі оздоблені. За "стірки" служили старі, часто порвані рушники.

Колись оздоблений рушник відігравав дуже важливу роль у народних обрядах українського населення Підляшшя, зокрема у весільному обряді.

Коли сват, званий у місцевій говірці "дивоснубом", ішов у супроводі молодого та його батьків на заручини до хати молодої, то був оперезаний через плече рушником, оздобленим переборами, чи рушником, оздобленим технікою "вибирання" або вишитим рушником. Коли відбувалося піднесене торжество заручин "дивоснуб" знімав із плечей рушник та в'язав ним руки молодої пари. Батьки молодих благословили їх. На погляд українських радянських етнографів в поганських часах був це головний та основний акт шлюбу. У зв'язку з цим можна зробити висновок, що оздоблені рушники існували вже серед слов'янського населення Підляшшя у дохристиянському періоді.

Після заручин відбувався в хаті молодої в передодень весілля дівоцький прощальний вечір, званий "виночками" (на Україні цей обряд зветься дівич-вечір). Вечерем на віночки приходив у супроводі дружби, званого тут "дружком", а також дружбантів званих "маршалками" молодої, щоб м.ін. вручити подарки своїй май-

бутній дружині та її матері, а також уточнити годину виїзду до "винцю" (шлюбу). Під час церемонії вручання подарунків молода дарувала "дружкові" рушник, власноручно оздоблений переборами або вишитий. Також до звичаєвого обов'язку належало, щоб молода вручила як подарок рушник нею оздоблений сестрі свого мужа, коли вона на другий день весілля їхала на бесіду до дому молодого.

Рушники служили давніше у підляському весільному обряді як важливий елемент прибирання мужчин у весільному поїзді молодого. "Дружко", тобто староста весільний, майстер церемонії, був оперезаний оздобленим рушником через праве плече до лівого боку. Також молодий, їдучи зі своїм кортежом по молоду, щоб забрати її до шлюбу, мав прийнятий до лівого боку до крайки оздоблений рушник. (Якщо було літо, то молодий оперізував кольоровою крайкою білу оздоблену переборами сорочку, а коли була зима, та сукману. В останньому випадку широка крайка, називалася поясом). У подібний спосіб були прикрашені рушниками дружбанти ("маршалки") молодого. Після звінчання молодий пересував рушник з лівого боку на правий на означення зміни свого стану. Як вже вище згадано, в селах, в яких проживає етнографічна група звана "хмаками" голову молодої, крім квітів та вінка, прикрашали також рушником з переборами.

У весільному домі молодої рушник теж становив дуже важливий декоративний елемент. Ікони, що висіли на стіні, та дзеркало були прибрані гарними рушниками часто витканими й вишитими молодою на своє весілля. В деяких селах на дорозі, якою їхали молоді до шлюбу, клали між коліями хліб на рушнику. Хліб цей мав стелити дорогу молодим. В місці, де мала сидіти молода пара після повернення з церкви, при головній стіні (при покуті) "будував молодим "посадь" тобто підготовлював їм почесне місце. В стіну вбивав два кілочки, розщіплював їх а вщілину всаджав колосся збіжжя, на кілочках завішував найгарніший рушник, який мала в хаті молода. Над рушником вішав часто ікону Божої Матері. Лаву, на якій мали сидіти молоді, тобто т.зв. "посадь", дружко застелював рушником або гарним килимом, званим в говірці "диваном".

Під час церемонії шлюбу молода пара стояла на широкому, гарно оздобленому переборами чи теж вишивкою рушникові. Рушник цей перед предстолом розстелював під ноги молодим "дружко".

Також необхідним був оздоблений рушник під час виношення з комори, везення й ділення короваю тобто обрядового весільного хліба. До обряду званого "перепоїнами" дружки виносили з комори коровай на оздобленому рушникові. В деяких селах коровай до "перепою" виносила хрещена мати молодої. Коли відбувалися перепоїни та ділення короваю, то рушник сповняв теж свою роль. Коровай ділив весільний староста — дружко. Перед цією церемонією прилюдно обмивав й обтирав руки рушником завішеним на плечах та згодом під краяння цього обрядового хліба обтирав об рушник ножа.

На другий день весілля, коли молода їхала з весільним поїздом до дому молодого, везла з собою також коровай, зав'язаний в обрядовий рушник. Після деякого часу за молодою їхали її батьки, дідусі, дядьки та інші старші весільні гості тобто т. зв. перезва ("перездва"). Вони також несли в подарку для батьків молодого коровай, завинений у рушник. Під час церемонії вручання короваю лежав він на рушникові і був подарований матері молодої разом з рушником.

Також необхідним декоративним елементом під час церемонії вітання був оздоблений рушник. Коли молодий приїхав зі своїм весільним поїздом по молоду, щоб забрати її до шлюбу, то батьки молодої вітали його на порозі хати хлібом і сіллю. Хліб і сіль лежали на обрядовому рушникові, який тримала мати молодої. Подібний обряд привітання вже молодої пари відбувався, коли вона поверталася з церкви. Крім хліба й солі, дійшла ще пляшка горілки, яку на тарілці разом з двома келишками тримав батько молодої. Також батьки молодого вітали хлібом й сіллю пару молодих та перезву.

Цей старовинний слов'янський звичай вітання хлібом й сіллю гідних гостей був колись дуже поширений на Підляшші. У міжвоєнний період хлібом і сіллю, що лежали на обрядовому рушникові, вітали достойних державних та церковних гостей, які провідував підляські села. Звичай вітання хлібом й сіллю, положеними на оздобленому рушникові, ще дене-де й досі заховався на селах Підляшшя.

В обряді народження й хрестин дитини рушник давніше відігравав важливу роль. Після народження дитини і її обмиття жінка, яка відбирала дитя, звана на підлянських селах "бабульою", обтирала його рушником, а також обтирала матір. В надбужанських селах, як Голошово, гм. Ганна, Матяшівка, гм. Тучна та інших, оздоблений рушних служив як реквізит при хрестинах. Жінку, яка відбирала дитину від

* * *

Мов навіженний я блукав околицями міста,
Шукав когось, кого знайти не міг...
Шукав тебе, моя любов далека,
Далека мріє юних днів моїх.

Твій силует перед очима став:
Ти мовчазна була — я також сумував...
Пливли удаль хмарини пурпурові,
Снувала осінь срібло павутинь, а землю
золотили жолуді дубові.

У шати вбрався ліс,
А в полі ані квітки, ні травини;
Лиш вітер перекотиполем гаратав
А по шляху візник спішив на відпочинок.

Пройшли роки, а я ще все спішу,
Спішу, але куди?! Ти так далеко, десь
за океаном...
Коли жива, то пригадай собі
Осінній вечір, що ховався у тумані

Осінній вечір там, на схилах Дніпрових,
Осінній вечір у далекий 42-ий
Хай сороківка розділяє нас, а ти
в душі моїй жива,
Моя любов далека, моя мріє днів юних.

1982 р. Ніна Кузьменко.

УКРАЇНКИ БЕРУТЬ УЧАСТЬ У КОНВЕНЦІЇ МІЖНАРОДНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ У ВАШІНҐТОНІ

У понеділок, 27-го червня ц.р., відбулося у Кеннедо Центрі врочисте відкриття конвенції Міжнародної Жіночої Ради, яка рівночасно відзначає своє 100-ліття та 100-ліття Національної Ради Жінок С.Ш.А.

У конвенції брало участь приблизно 700 жінок, делеґаток і обсерваторів, із 75-ти країн світу. Між учасницями є також українки — д-р Марія Квітковська, голова СФУЖО, як обсерватор, Марія Савчак, голова СУА, член Управи НРЖ США, д-р Марта Богачевська-Хом'як заступниця голови СУА і заступниця голови НРЖ США, й Ірина Куровицька, вільний член Екзекутиви СУА та відпоручниця СУА до НРЖ США, як делеґатка. Обсерваторами конвенції є Іванна Рожанковська, почесна голова СУА, д-р Іванна Ратич, й Оля Гнатейко — заступниці голови СУА, Марія Томоруґ, секретарка СУА, а гостем є Ірина Кушнір. Українки входять до американської делеґації. Галина Данко, членка Союзу Українок Австралії є делеґаткою Національної Ради Жінок Австралії. До чисельної канадської делеґації входять п'ять українок, членок Союзу Укранок Канади, які мають статус обсерваторів конвенції.

породу, тобто сільську акушерку запрошували на хрестини. Вона мила й обтирала рушником дитину до хресту. Згодом вона брала участь в прийомі з нагоди народження дитини. Після закінчення хрестин мати хрещеної дитини вручала "бабулі" рушник оздоблений переборами, або вишитий, а в ньому буханку пшеничного хліба, кілька яєць та гроші. Це все було зв'язане у рушникові і було формою заплати за послугу. В надбужанських селах Підляшшя був давніше в зв'язаних з народженням дитини та її хрещенням обряд званий "односом". Коли куми йшли до дитини, щоб її завезти до церкви для охрещення, несли завинені в оздоблений рушник три малі, спеціяльно спечені пшеничні буханки хліба, які залишалися в хаті дитини та були з'їджені під час бенкету. У найближче від хрестин Різдво Христове батьки дитини пекли також три малі білі буханки хліба та йшли з тим завиненим у рушник з переборами хлібом в гостину до своїх кумів. Цей хліб був якби назад відношений до кумів, і тому обряд називається "однос". У першому як і другому випадку куми забирали рушники назад.

Коли йдеться про обряд, зв'язаний зі смертю та похороном людини, то рушник не виступав ту як обрядовий реквізит, відіграв лише роль звичайного рушника, який служив до обтирання тіла померлого після обмиття перед "нарадженням на смерть" тобто вбранням його в "смертельний одяг".

У зв'язку з тим, що тепер подекуди заникають стародавні гарні сімейні звичаї та обряди, заникає також роль в тих обрядах оздобленого рушника, хоч у багатьох випадках ці обряди зберігаються.

Також у зв'язку з масовим виробництвом різних декоративних товарів, як макатки, картини тощо рушник тепер не відіграє вже такої ролі як елемент прикрашування інтер'єру сільських хат. У гуртках УСКТ вишитим рушником в багатьох місцевостях ПНР прикрашають портрет Т. Шевченка.

Іван Ігнатюк

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В ОТТАВІ

Заходами Східньої Екзекутиви, в днях 2-го квітня ц.р. відбувся в Оттаві Окружний З'їзд. Делеґаток особисто вітала при вході до залі добр. Євгенія Божик. Після реєстрації всі делеґатки пішли до церкви, де відбувалася свята Літургія — відправляв о. Роман Божик.

З церкви всі зійшли до залі й тут добр. Божик відкрила З'їзд предтавивши делеґаток та гостей. Пані Леся Гірняк привітала першого промовця п. Андрія Глуховецького — референта Інформаційного Бюра Комітету Українців Канади. Пан Глуховецький дав огляд про діяльність цього Бюра в Оттаві та його офіційне відкриття в Шато Лоріє при участи 150 делеґатів.

Д-р Дмитро Ципівник, президент Комітету Українців Канади у своїй промові висловив глибокий жаль за спочилим недавно сенатором, Павлом Юзиком, який властиво був тим інформаційним бюром для всіх українців. Це бюро є дуже важливе для нас. Ось напр. Доґлес Тател написав книжку, в якій закриває страхіття голоду в рр. 1932—33 в Україні. Запитання було з підлоги, чи буде якась акція проти цієї книжки. Адвокат Іван Григорович має доглянути цієї справи.

Чергова доповідь була Рафаїла Жірарда, від міністерства еміґрації. Тема його відома по-через світові новинки на телевізії, як Канада допомагає еміґрантам та скитальцям й одержала медалю за допомоги в останніх 26-ти роках.

Далі слідувала промова представниці міністерства багатокультурности Михаєли Бенґери. Темою її доповіді було про співжиття та співпрацю з іншими народами. Всі народи, прибувши до Канади захоплені свободою цієї країни, її рівноправністю.

Після обіду Оксана Русин представила Галину Сенишин з доповіддю на тему "Українська жінка на шляху Тисячоліття Хрещення України". Цю доповідь є бажаним подати до журналу або до часопису бо неможливо все переказати в дописі чи протоколі пише в кількох словах. Це є широко-збірна і опрацьована доповідь, в якій оповідається ще з початків князівств, — одруження з володарями інших народів для скріплення держави. Дещо за материнство бо від матері залежить доля родини.

"Бо хто перехрестить новонароджену дитину як не мати?"

Про прощу очищення від гріха, де Ліна Костенко описує про долю Марусі Чурай. Жінка діяспори продовжує плекати все своє традиційне.

Орися Сушко — голова Союзу Українок Східньої Екзекутиви привітала голів — делеґаток з 9-ох відділів гостей, та представила Галину Михальчук, щоб вона подала інформації про "Український Православний Харитативний Комітет".

З благословення Владики Василія 21-го грудня 1988 року організовано цей комітет. При допомозі цього комітету ми можемо скорше допомогти нашим православним братам і сестрам в Бразилії та в Парагваї. Делеґати отримали адреси потребуючих допомоги, і мусять подали своїм відділам — склад деяких родин-дорослих та число дітей.

Особливо молодь потребує фінансової допомоги на книжки та на продовження навчання.

Від Союзу Українок Канади цю працю веде пані О. Дзюбенко.

Орися Сушко як рівнож і членкиня Консисторії промовляла на тему "Всесвітнє Святкування 1000-ліття Хрещення України у Святу Православну Віру! Орися Сушко стократно та сумлінно виконує свій обов'язок, інформувати своїх членкинь по відділах та по з'їздах, про вкладені вже дні цього святкування.

Отож і на цьому з'їзді в Оттаві вона закликає брати чисельну участь і закликає на пожертви на фонд св. князя Володимира.

Пані Орисі Сушко належить велике признання за її працю як голові Пров. Екзек. на східню Канаду так і ревно-відданій працівниці на ниві рідної Святої Православної Церкві.

Пані Самець представила проф. фолкльори департаменту слов'янських мов та літератури пані Наталку Коненко-Мойл. Вона розповіла нам про значення козака та його життя і значення кобзаря та про його життя. Заграла деякі пісні стародавні що ще були набрані в 1908 році Лесею Українкою. Вся наша стародавня історія, була дуже привабливою.

Пан Радиш, голова ТУС на Східню Канаду привітав делеґатів З'їзду та побажав найкращих успіхів на майбутнє.

Пані Орися Сушко зачитала склад Управи Східньої Екзекутиви на 1988 рік та представила тих що були присутні на З'їзді. Пані Орися Сушко — голова, Олена Даркович — уступаюча голова, Уляна Криворучко — перша заступниця, Юлія Головата — друга заступниця, Марія Погорецька — секретарка, Галя Липка — касієрка, Анна Грицик — кор. секретарка. Марія Макаренко — референтка українських справ, Галя Щерблюк рефер. С.У.М.К., Надя Пенюк — культ. освітня референтка, Наталія Саґден — рефер. мистецьтва, Стефанія Шпитковська — рефер. громадянства, Марія Нечай — рефер. шкільництва, Констанція Чорна — рефер. суспільної служби, Маруся Федак — рефер. "Променя", Надя Стретді референтка до Інституту Св. Володимира.

Контрольна Комісія: Віра Шевчук, Славка Охітва, Клавдія Микитюк.

На закінчення, голова Орися Сушко висловила щиру подяку всім доповідачам за їх вклад в успіх цього з'їзду. Всі теми були цікаві. Окрему подяку склала голові місцевого відділу ім. Л. Українки пані Зорі Луцик-Джексом за їх старання і гостинне відношення до учасників з'їзду. Добр. Євгенія Божик за її допомогу та о. Р. Божикові за участь у з'їзді.

З'їзд закінчено молитвою.

Марія Макаренко, секр. З'їзду

РІДНА ШКОЛА ВШАНУВАЛА МАТІР

АПУКАРАНА, БРАЗИЛІЯ

Першого травня 1988 р. новозаснована Суботня школа при парафії Св. Покрови в Апукарані, Парана в Бразилії вшанувала День Матері. Служба Божа також правилась у зв'язку з тим святом. У своїй проповіді Всеч. о. Володимир Гарачук закликав вірних, особливо дітей і молодь шанувати свого маму та слідувати її повчальну мову. Бо на матері полягає величезний обов'язок виховати своїх дітей на гідних своїх послідовників. Наша рідна церква і народ у вільному світі потребують добре підготовану молодь, щоб вона зберегла всі ті церковні, національні та культурні надбання, що їх здобуло старше покоління, яке вже відходить у вічність. Тому не сміємо забувати і тих матерів і батьків, які вже відійшли у вічність.

О годині 3-тій по-полудні у парафіяльній залі відбулася концертова частина, яку підготовила Суботня школа. У програму свята увійшли: вступне слово о. настоятеля, Всеч. о. В. Гарачука, деклямація "Моя мама" Марії Ф. Філіпіто, деклямація "Люблю тата, люблю маму" — Івана Чопка. Потім діти відспівали "Мати доню колихала". Маленька Марсія Аванси відеклямувала "Я маленька доня", і португальською "Міня Май" (Моя мама). По цім слідувала пісня "Кукукуку" та деклямація "Мама кохана" Андрея Кліта і "Моя мама рідна" — Патрісія Довга. Мистецько виконана після "У горах Карпатах" викликала бурю оплесків заповненої залі. Ще деклямували Жане Стечишин — Свято матері сьогодні" і Іліям Сугр "Нести дія" (португальське) — В цей день мистецька частина закінчилась співом "О, Україно" і деклямацією Симона Алонка "В день мами".

Після спільного відспівання "Многая літа", маленька Марія Фернанда Філіпіно відтанцювала "Журавель", за що одержала бурхливи оплески.

Всю мистецьку програму приготовила пані-добродійка Глікерія Павліна Гарачук за що їй належиться велика подяка і признання.

Мамою року парафії була вибрана старенька Михайліна Шпак, яка через похилий вік і недугу позбавлена можливости ходити. Тому дочки привели маму на свято, що його пані Михайліна Шпак спостерігала зі сльозами в очах.

Ми коротенько зупинились на цьому Святі Матері в Апукарані, щоб ствердити, що від довших років тут засновано Суботню рідну школу, якою тепер провадить п. Василь Сташко, Парафія зорганізувала Батьківський Комітет, на чолі з д-ром Іваном Гапанюком. Проведно повний перепис усіх парафіян, їхніх дітей і внуків та ступінь знання української мови. Майже всі діти прийшли до щколи, яка тепер начислює 18 учнів. Багато з них взагалі не говорять по українському, хоч деклямували на святі бездоганно українські вірші. Всі учні школи дуже вдоволені наукою рідної мови, що перенеслось і на старших, які уже основують курс навчання українські мови в читанні і письмі, бо майже всі володіють українською мовою в розмовах.

З нагоди Свята Матері секретар Консисторії Єпархії завіз до Апукарани відповідну кількісьт букварів Л. П. Деполовича, які Консисторія передрукувала в Курітібі за дозволом Видавництва "Нові Дні" — 4 тисячі примірників і тепер росповсюджує безплатно по всіх школах українознавства в Бразилії та Єпархії в Латинській Америці.

Степан Плахтин

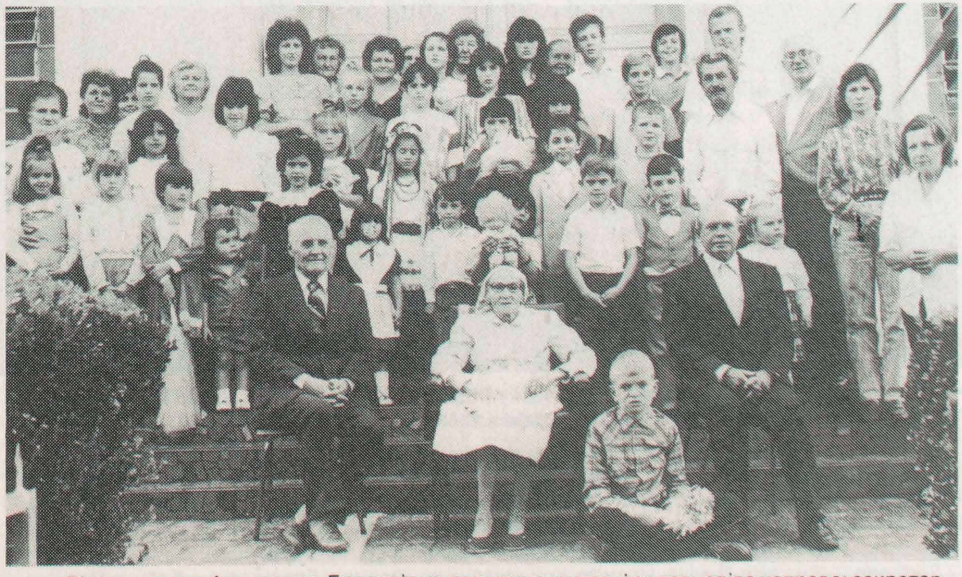

Рідна школа в Апукарана, Бразилія на передньому пляні сидять зліва направо: секретар Консисторії Степан Плахтин, мати 1988 року Михайліна Шпак і Володимир Чар.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ
НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б.К.

Неділя 1-го травня 1988 р. залишиться приємним спомином для учасників Весняного Чаю, що його влаштувала Провінційна Екзекутива Союзу Українок на Б.К. спільно з Відділом ім. Олени Пчілки в Ню Вестмінстер в залі У.П.Церкви Св. Апп. Петра і Павла у Ню Вестмінстер.

По Божественній Літургії, щоб дати час членкам сусідніх відділів поприїздити, висвітлено фільму "Сторіччя Українського Жіночого Руху", що була цікава для глядачів.

Пані Ольга Ваврик, голова Відділу, привітала гостей та попросила О. М. Сокирку до молитви. Членки відспівали гимн С.У.К. — "За нами сестри". Пані Олена Дзюбенко, гол. Пров. Екз. на Б.К., офіційно відкрила чайне прийняття. Вона представила присутніх членок своєї управи та розповіла дещо про працю Екзекутиви. Також звернула увагу на найважливішу подію в історії Українського Народу — а це Хрещення України в Святу Православну Віру. Це всесвітнє святкування Православної Церкви, відбудеться в Торонто — Гамільтоні в серпні цього року. Вона просила всіх, кому можливо, прибути до Гамільтону і долучитися до цих святкувань, і разом стати з українцями з усього вільного світу у переживанні цієї величної події.

Пані Ваврик представила гостей за головним столом і тих, що прибули з дальших сторін. Вона також представила свою управу та попросила всіх гостей до перекуски приготовленої членками Відділу ім. Олени Пчілки.

По смачній перекусці була висвітленна фільма "Українська Писанка", яка подобалась присутнім, як рівнож коментарі, які пояснювали образки, кольори і взірці.

Подяку за гарно — проведену програму дня і за гостинний чай зложила пані Настя Воробець, заступниця голови Пров. Екзекутиви.

В своїм кінцевім слові, Ольга Ваврик, голова Відділу, подякувала гостям за прибуття, Провінційній Екзекутиві за програму, своїм членкам Відділу за приготування перекуски, та передала Пров. Екз. поважний грошовий подарунок в сумі $100.00 як фінансова поміч в їх дальшій праці. Покликавши митр. О. П. Сацевича до молитви на закриття прийняття, — всі разом відспівали "Христос Воскрес".

Г.Е.Т.

Весняний Чай Провінційної Екзекутиви у Відділі ім. Олени Пчілки в Нью Вестмінтер 1-го травня 1988 року.

(знімка з членок Пров. Екзекутиви й Відділу ім. Олени Пчілки)

1-ий ряд — Марія Вакалюк — голова Філії Музею, Ольга Ваврик — голова Відділу, Олена Дзюбенко — голова Пров. Екзекутиви, Марія Антонішко — касирка Пров. Екзекутиви, Галя Токарик — почесна голова й корсп. секретарка Пров. Екзекутиви.

2-ий ряд — Настя Воробець, Лелія Митрук, Ніла Олійник, Анна Мануша.

3-ий ряд — Вікторія Пушка, Йосифа Коропатніцька, Олійник Ґлорія, Анна Бабюк, Павліна Чернівчан, Славка Шумей, Емілія Чуйко, Павліна Фенсеґа, Стиба Лора.

'WHEN A PEOPLE LOSES ITS LANGUAGE, IT CEASES TO EXIST'

(Myrna Kostash is the Edmonton-based author of All of Baba's Children, Long Way from Home and No Kidding.)
By MYRNA KOSTASH, Special to the Edmonton Journal, Sunday, March 20, 1988. Permission to reprint granted by the Edmonton Journal.

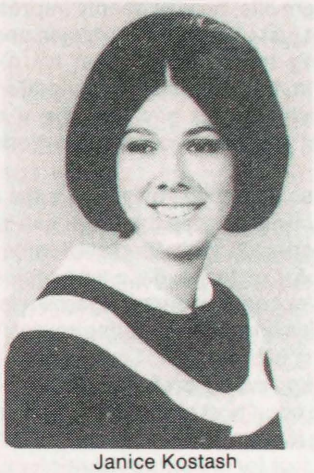

Janice Kostash

Dmytro Pavlychko, poet, has a reputation which precedes him. In the Soviet Ukrainian press, I have been reading accounts of his speeches to members of the Writers' Union of Ukraine, speeches which have been talked about for months, over there and over here.

Normally, an account of the proceedings of a plenum of the Writers' Union of Ukraine is not something I would rush to the Ukrainian Bookstore to buy. But that was then, now is "glasnost" or, in Ukrainian, "hlasnist" and the writers' plenum is exciting reading. It is as though long pent-up feelings — perfectly normal feelings in sensitive, intelligent people, forced too long to keep silent about flagrant and painful injustices — had finally been allowed to vent themselves. And so Ukrainian writers are now taking advantage of every opportunity — in public debates, in the media, in informal meetings — to speak their minds about the crisis in Ukrainian cultural life.

And so the proceedings of a plenum become "hot stuff". It was here that Dmytro Pavlychko, vice-president of the Union, stood up to say that the "arrogant, ill-considered and unjust" attitude towards the Ukrainian language in Ukraine must be eradicated, that it is simply unacceptable that only 16 per cent of the schools in Ukraine's major cities are conducted in the Ukrainian language (the rest are conducted in Russian) and that, if this trend is not reversed, "Ukrainian language schools will exist — how painful it is to say this — only in Canada."

So, when I heard that Dmytro Pavlychko was coming to towm, I knew that I wanted to meet him and what I wanted to talk to him about.

But I admit to feeling rather nervous the day of our meeting. For one thing, this was to be my debut as an interviewer in the Ukrainian language. It's one thing to be able to chat with a neighbour about her recipe for Christmas cookies; another to discuss grave matters with a pillar of the Ukrainian literary establishment. For another, on my one trip to Ukraine in 1984, I had had the opportunity to meet with some literary bureaucrats and our meetings were of stupefying banality. You could chew the insincerity.

But Dmytro Pavlychko, I soon found out, is a man of great warmth and passionate expression. As one writer to another, we had much to communicate about the importance of national literary traditions, the love of one's own language, the social role of the writer. What really clinched the sense of relatedness, though, was to learn that the poet was born only a few miles from my grandparents' home village. You could say we're almost neighbours!

And then he told me the story of how, even before he went to school, he could recite Ukrainian poetry by heart, especially the works of the national poet, Taras Shevchenko, and before me rose the ghosts of all the generations of Ukrainian kids, over there and over here, standing up on creaky stages in draughty halls, to recite the saintly poet. "My mother was an illiterate," he said, "but she knew poetry by ear and every Sunday I was required to recite some to her. Sometimes I tried to speed things up by skipping whole lines and passages but she always knew when I'd left something out and I'd have to go back and start again." And so was begun a poet's life.

This was Pavlychko's fourth visit to Canada. On each visit, he says, he notices that the people he's meeting, whether at the universities or at cultural organizations, "understand us Ukrainians better, pay us more attention, show greater concern for Ukrainian affairs." On this visit, besides meetings at

the Canadian Institute of Ukrainian Studies, Pavlychko was invited to the Ukrainian Heritage Village and to bilingual schools in Edmonton and Vegreville. In Vegreville, he was deeply impressed to see that it is not just children of Ukrainian ancestry who are studying the language; that it's a language, especially in Alberta, that has general importance and significance and has become a means for hundreds of children to contact the world of Slavic culture.

What is so painful to Pavlychko is the realization that "in countries abroad the Ukrainian language is often in a better situation than in Ukraine itself; that in Canada, for instance, it's a language of instruction. This is not only an encouragement for us under "hlasnist", it's one of the possible routes we can go in promoting bilingualism.

Pavlychko has no problem with true bilingualism; people equally at home in Russian and Ukrainian, but this is too often just an ideal in Ukraine. The problem is that for millions of Ukrainians, their own language is a dying or useless one that their lives are conducted, in effect, monolingually — in Russian.

This is chiefly the result of a pernicious educational decree of the '60s, when parents were given the choice whether to send their children to Ukrainian-language or Russian-language schools. The result — massive shifts over to the Russian system — was predictable. After all, Russian was already widespread in the manufacturing, retail, trade, bureaucratic and governmental sectors. In such a situation, the Ukrainian language lost prestige.

It was at the Writers' Union plenum that Pavlychko publicized the now notorious figures. In Kiev, the capital of Ukraine, 72 per cent of the schools are Russian-language; in Zaporizhzhia, at the heart of old Cossack lands, there is only one Ukrainian-language school, and so on. Nevertheless, almost 44 million people consider Ukrainian to be their native language. That the schools should be serving them has been tacitly acknowledged by the Ministry of Education; as of last September, every student in a school in Ukraine, no matter his or her national origin, is obliged to study the Ukrainian language.

Why, I asked Pavlychko, is it so important that the Ukrainian language survive? Of course, in a sense I already knew the answer. All my life I've known that the Ukrainian language is under siege —from Russification "over there" to assimilation here — and that, like it or not, people of Ukrainian origin have an obligation to continue to speak and read it; if not us, then who? Practically all my life I have kicked against this obligation — against my parents' best efforts at home, Sunday school teachers' at church, volunteer teachers' at Saturday school —with the result that I never learned to express myself in my grandmother's language. It is a matter of deep regret to me that she died before I had learned enough to speak with her. And now, at the tender age of 43 — it's never too late — I am finally trying to learn to speak Ukrainian well enough to correspond with my relatives in Ukraine and to read that poet about whom I've hear since I was a child, Taras Shevchenko.

Still, I wanted to know why someone like Pavlychko thought I should be doing this. Why, I wanted to know, is language the primary question?

"Because," he replied, "when a people loses its language, it ceases to exist. Language is character, memory, personality. What is terrible is that, because a language does not die all at once, a people in the process of losing it live like cripples. With the death of the language, our ancestors die, our writers die, Shevchenko dies. But he doesn't want to die! He is struggling to survive even if we are trying to kill him. We, in Ukraine, take our hats off to you Ukrainian-Canadians that, after four, five generations, you're still trying to preserve the language of your ancestors. What's so fascinating, of course, is that it isn't just your decision, it's those ancestors who reside within you — they don't want to die."

And suddenly my homey study, with its dictionaries and grammars and editions of Shevchenko, was filled with ghosts.

Pavlychko is hopeful that the Ukrainian language and its literature will be re-embraced by its own people. People still have their traditions, the songs, the memories of their grandparents. Workers have come up to him in factories to say they want the writers to help them get Ukrainian schools for their children. "Ordinary workers standing by their machines; they want their native language to have the place it once had not so long ago; the language on the streets, at the machines, on the tractors, in songs, in love." Increasingly, writers are being recruited out of the cities, not just from the countryside, who want to express themselves in their own language. And the Writers' Union has plans to get published long-suppressed work of crucial 20th century writers and previously unavailable texts about medieval and Cossack history: a crash course, in effect, in Ukrainian history and literature for the upcoming generations of writers.

He speaks with an understandable sense of excitement and urgency. So much to do and who

INTERNATIONAL BLACK RIBBON DAY, AUGUST 23, 1988

"An invasion of armies can be resisted but not an idea whose time has come." So wrote Victor Hugo in 1852.

The time has come to remind the people of the world that Nazi Germany and the Soviet Union were partners in tyranny.

Міжнародний день Чорної Стрічки — ідея народжена в Канаді. День 23-го серпня, 1939 р. був днем ганьби в світовій історії коли Совєтський Союз і Нацистська Німеччина підписали договір, поділивши поміж себе Европу.

It was on August 23, 1939 that the Nazi Foreign Minister Joachim von Ribbentrop flew to Moscow to meet with the Soviet Foreign Minister Vyacheslav Molotov to sign a non-aggression pact. It contained secret protocols which allowed Hitler and Stalin to divide Europe between them. Hitler invaded Poland, thus beginning the Second World War. Stalin took control of Western Ukraine, Latvia, Estonia and Lithuania, which are under Soviet domination to this day. It was only after the surrender of Germany in May, 1945 that the West learned of the provisions in that Pact. The Kremlin does not want to acknowledge that agreement, even in the present era of glasnost.

To digress, the Edmonton Journal, April 11, 1988 carried a news item about an inter-faith delegation of 12 Canadians visiting Moscow early in the year to present appeals for human rights and religious freedom in the Soviet Union. It is interesting to note that Professor Edward Burstynsky, Toronto, representing the Ukrainian Orthodox Church in Canada, was denied permission by the Soviet authorities to join the delegation. More pertinent to the subject was a meeting with Yevgenni Milovanov, deputy chairman of USSR. Milovanov was described as turning red in the face when controversial issues like the Ukrainian Churches were mentioned. He also "rolled his eyes" when reminded of the non-aggression pact by the Soviet Union and Germany in 1939.

The idea for an International Black Ribbon Day was born in Canada. Three Torontonians met in February, 1968, to bring attention to the 1939 Hitler-Stalin Pact. They were Markus Hess, an engineer of Estonian origin, David Somerville, president of the National Coalition of Citizens, and Leonard Lukes, an immigrant from Latvia. Their purpose was to form an international committee to promote peace with freedom and to advance an awareness of the continuing oppression of East Europeans by the Soviet Union.

Markus Hess, Chairman of the International Black Ribbon Day, says that the idea of the Day is expanding quickly. Hess and David Somerville, vice-chairman of IBRD, travelled to London, Stockholm, Amsterdam, Vienna, Munich and Paris. In each centre, the public was invited to information meetings and the response was most enthusiastic. People attending the meetings appreciated the real need in Europe for an action oriented pro-freedom movement and embraced the theme of Black Ribbon Day wholeheartedly.

Supporters of the Black Ribbon Day movement oppose both Nazi fascism and Soviet communism. This is a Principled Stand. The objects of Black Ribbon Day is to develop public awareness of the Nazi-Soviet Pact of August 23, 1939; of the need for peace with freedom; of the threat to fundamental rights and freedoms in various territories by Soviet communism; the need for self-determination of nations; the need for the elimination of military and political domination of any nation by Soviet communism; and to encourage the government of each country to have policies that appropriately respond to the nature of Soviet communism.

On August 23, 1987, Estonians, Latvians and Lithuanians bravely wore their black ribbons in city centres to condemn the brutalities of Hitler and Stalin. All three countries were independent nations before the 1940 takeover by the Soviets. It is reported that in Tallinn, Estonia, 2000 protesters laid flowers at a statue honouring the widow of the Estonian hero, Kalevipoeg. In Vilnius, Lithuania, 2000 protesters gathered at St. Anne's Cathedral. Police ringed the church but the protesters marched past them to attend the demonstration. The largest demonstration was reported in Riga, Latvia, where 5000 protesters tried to reach the city square but only 2000 managed to get past police barricades.

The official Tass news agency bitterly attacked the Western radio stations for publicizing these events, thus acknowledging their importance.

In Canada, the Black Ribbon Day events took place in Ottawa, Toronto, Hamilton, St. Catherines, Winnipeg, Calgary, Edmonton and Vancouver, as well as in many smaller centres across the country. It is estimated that 10,000 Canadians attended various demonstrations and ecumenical services.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СУС БРИТІЙСЬКОЇ КОЛЮМБІЇ В ДНЯХ 1—2 ЖОВТНЯ 1988 Р. У ВАНКУВЕРІ

З'їздовий Комітет щиро запрошує управи й членство Відділів СУК, ТУС і СУМК взяти участь в цьому З'їзді та зміцнити нашу організацію СУС в Британській Колюмбії.

П'ятниця 30-го вересня

7:00 — год. вечора — реєстрація.

7:30 год. вечора — Заходом Філії Музею відбудеться відкриття Виставки Головного Музею в Саскатуні — "Тисячоліття Укр. Православної Віри". Пізніше буде поданий чай.

Субота 1-го жовтня

9:00 — 10:00 год. рано продовження реєстрації

10:00 — 12:00 год. рано Офіційне відкриття З'їзду головою З'їздового Комітету
Покликання Президії З'їзду, секретарів, комітетів
Привіти голів централь СУС, СУК, провінційних голів СУК, ТУС і інших.

12:00 — 1:00 по полудні. Перерва на обід

1:00 — 3:00 по полудні. Окремі сесії СУК і ТУС
Звіти праці за минулих два роки
Вибір нових провінційних управ

3:45 — 5:45 по полудні. Спільна сесія
Вибір голови СУС на Британську Колюмбію
Інформація про діяльність СУС — голова Я. Скрипник
Інформація про діяльність СУК — голова К. Шолтер
Інформація про СУС Фундацію — Василь Дзюбенко
Дискусія, питання, завваги.

6:00 — 7:00 год. вечора — вечеря

7:00 год. вечора — Представлення резолюцій і дискусія над ними
Представлення нововибраних управ Пров. Екзекутив СУК і ТУС

Неділя 2-го жовтня

10:00 — 12:00 год. дня Свята Літургія в Катедрі Пресвятої Трійці — о. прот. Віктор Лакуста.

12:00 год. дня Святочний обід з програмою
Промовлятимуть голова СУС — Я. Скрипник і голова Централі СУК — Катря Шолтер
Концертові точки
Прийняття резолюцій З'їзду
Закриття З'їзду.
Точніша програма буде вручена кожному при реєстрації на З'їзді.

За З'їздовий Комітет
голова — Олена Дзюбенко
секретарка — Лелія Митрук.

Many local BRD committees held news conferences, distributed leaflets, sold buttons, did talk shows and held candle-light vigils.

In Toronto alone, 2000 persons gathered for a rally at Nathan Philips Square. Andrew Witer, Member of Parliament, Parkdale-High Park, addressed the assemblage. He noted the anniversary was in place to remind people of the endless list of Soviet atrocities against humanity.

Since August 23, 1986, the Black Ribbon Day Committee has set up an office in Toronto with a full time staff. The BRD monitors local and national events so as to protect freedoms in the West. Its goal is to educate the public as to the true nature of Soviet communism.

In a letter to the editor of the Edmonton Journal, November 11, 1987, Markus Hess, one of the founders of BRD, urges that Canadians not forget the men and women who died defending our freedom. "Join us to ensure that peace with freedom does not become a thing of the past. The success of Black Ribbon Day will prove that people around the world believe in freedom and fundamental rights."

Helen Raycheba, Convenor of International Affairs

WHEN A PEOPLE... (From page 15)

knows how much time will be given to do it. I try to imagine being a Canadian writer cut off from my readers because I insist on writing about Canada, because my readers never read a Canadian book, because reading one is "useless". It gives me the chills to think how this could in fact happen and that it might take the experience of Ukrainian writers "over there" to jolt us out of our complacency and the squandering of our own inheritance.

In a world dominated by two massive cultural blocks — Soviet and American — the rest of us are endangered species.

Submitted by Helen Raycheba

Програми можуть Вам помогти

Державні Бюра Праці затруднюють висококваліфікованих дорадників і мають до диспозиції нововведені програми. Найважніше це те, що ми стараємося добре виконати нашу працю. А понад усе, ми помагаємо людям, що мають всілякі проблеми, зв'язані з працею.

Ми помагаємо людям, що втратили працю і також тим, праця яких є загрожена з приводу змін. Ми також помагаємо всім, хто має труднощі знайти працю, як наприклад жінкам і молодим людям.

Ми помагаємо підприємствам приймати й вишколювати нових робітників і підвищувати кваліфікації вже затруднених робітників. І це від початкуючого рівня аж до керівних позицій.

Це є факт:

- Минулого року ми допомогли більше як 5 мільйонам канадців у понад 650 місцевостях.
- Понад 400,000 канадців кожного року є учасниками наших програм затруднення і вишколу.
- Після трьох місяців, 88% цих людей твердять, що вони з цих програм скористали.

Якщо потребуєте помочі, зверніться до Канадського Бюра Праці. Ми хочемо Вам допомогти. Ми готові помагати. Ми дбаємо і стараємося.

your **Canada Employment Centres**

Employment and Immigration Canada | Emploi et Immigration Canada

Canada

НАШИМ ДІТЯМ

БАБУСЯ

Серед гаю, під горою,
Старий дуб стоїть;
З-під коріння того дуба
Криниця дзюрчить.

Дзюрчить, біжить криниченка
В глибокий ставок,
Над тим ставком нахилився
Вишневий садок.

Похилая хатиночка
З саду визира;
В тій хатинці проживає
Бабуся стара.
Сама собі як мізинець,
Кругом гай шумить,
Полягла трава висока,
Нікому косить.

Чий же то в траві високій
Протоптаний слід?
Носять діти онучата
Бабусі обід.

Як водиці із під дуба
У ставок біжить,
Так бабуся з маленькими
Дітьми бубонить.

Пантелеймон Куліш

УЧИТЕЛЬЦІ

Ми знов поспішаєм до школи,
Стрічає учителька нас.
І ми не забудем ніколи,
Як з нею входили до кляс.

Великі зусилля й турботи
Вона докладала, щоб ми
Завжди у навчанні й роботі
Щоднини зростали людьми.

Роки, ніби птахи, летіли,
Буяло і квітло життя.
Це ж ви, вчителі, нам відкрили
Дорогу в ясне майбуття!

ХОДИВ ЖЕ Я РІК ДО ШКОЛИ...

Ходив же я до школи,
Ходив же я два,
Аж розуму набралася
Моя голова —
Гей, гей, гей, люба мати,
Все те варто знати,
Що в тих книгах є!

Ходив же я рік до школи,
Ходив два і три.
Хто не вчився, в того віють
В голові вітри —
Гей, гей, гей, гей, милий брате,
Варто все те пам'ятати,
Що в тих книжках є!

ШКОЛЯРСЬКІ КОЛОМИЙКИ

Ой у лісі, на горісі
Сидить голуб сивий;
А хто вчився замолоду,
Той буде щасливий.

Ой, учіться, любі діти,
Читати, писати,
Бо то шкода молоденькі
Літа марнувати.

СКАЖУ КАЗКУ

Скажу вам, діти, казку:
Приніс зайчик дров в'язку,
Поколов їх дрібненько,
Зварив кашку швиденько.
Кашка була солодка,
Моя казка коротка.

Марійка Підгірянка

СКАЖУ КАЗКУ

Скажу вам, діти, казку:
Приніс зайчик дров в'язку,
Поколов їх дрібненько,
Зварив кашку швиденько.
Кашка була солодка,
Моя казка коротка.

Марійка Підгірянка

ПОТРІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА О. І М. МОНАСТИРКИХ

Омелян і Михайліна Монастирські

В місяці лютому 1988 р. панство Омелян і Михаліна Монастирські відзначили зі своєю родиною три знаменні річниці зі свого життя.

4-го лютого вони відсвяткували 60-ліття свого подружнього життя.

14-го лютого пані Михаліна з дому Садовик відсвяткувала свої 80-ті уродини.

А 26-го лютого пан Омелян відсвяткував свої 85-ті уродини.

Ці ювілейні річниці панство Монастирські відсвяткували разом зі своєю родиною.

Обидвоє ювіляти народилася в Західній Україні в селі Киданів, повіт Бучач, де і подружилися.

Від 1930 року живуть у Вінніпезі.

В їхній родині є син Тарас Йосиф з дружиною Олею з дому Сич з Кемсак, Саск. Є 4 внуки — Таїса Юліяна, тепер працює в Бирнабі, Б. К., а троє ще є вдома, а це: Таня Юдита, Тома Йосиф і Тимофій Юстин.

Ціла родина Монастирських, від ювілятів до внуків, є активними і жертвенними членами Всеканадської Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Ювіляти є довголітніми передплатниками "Українського Голосу". "Вісника" і "Променя" від першого числа його появи.

Бажаємо шановним ювілятам п-ву Монастирським, нашим давнім передплатникам і жертводавцям, доброго здоров'я та багато років прожити — тішитися своїми дітьми й онуками та дочекатися ще правнуків.

На многі літа Ювіляти!

ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНІ СХОДИНИ ВАСЕТНА, АЛЬБЕРТА

В неділю дня 14-го лютого 1988 р. заходом Союзу Українок, відділу ім. О. Басарабової запрошено відділи і гості із Торгіл, Ярослава, Радвей, Редвотир і Еґримонт, щоб збільшити наші сходини та поділитись разом думками про святкування 1000-річчя в інших околицях, а також віддати поклін і пошану нашій патронці відділу — О. Басараб.

Голова відділу — пані Марія Роґожа відкрила сходини молитвою "Отче Наш", привітала гостей і покликала Евгенію Лехкодух до слова.Вона разом із п-вом Дмитром і Анною Зіник були вибрані делеґатами із Васетни на святкування 1000-річчя, собор і З'їзд С.У.С у Саскатуні 1987. По черзі звітували і пригадували, щоб ніколи не забути такої небуденної і неповторної події. Гість, пан С. Боєчко із Радвей передав свої враження аж до сліз радости.

Після величних вражень святкувань 1000-ліття в Едмонтоні та у Саскатуні, пані Лехкодух також розповіла про З'їзд Союзу Українок у Саскатуні, та про гарне і тепле відношення усіх людей у Саскатуні. Вона не могла налюбуватись головним столом на тлі розмальованої картини "Дніпра", величини 82 х 7½ стіп. Картину намалювали пані Марія Воронюк, заступниця голови Союзу Українок Канади, та Марія Кіндрачук, Елис Кіндрачук і Елсі Стефанюк і може інші — неможливо пояснити тієї краси — там треба було бути і бачити на власні очі.

Ми вдячні нашому настоятелеві Отцеві О. Паламарчукові, що нас заохотив і повіз, щоб ми брали участь у таких неповторних, поучаючих і цікавих подіях.

На закінчення, пані Лехкодух відчитала реферат про життя і смерть О. Басарабової, патронки відділу Союзу Українок у Васетна. Всі присутні відспівали "Вічна пам'ять", та в'язанку веселих пісень.

Щоби відзначити 47-мі роковини відділу. членки приготовили гарну перекуску. Голова відділу пані Марія Роґожа подякувала всім промовцям, та всім присутнім за їх участь у культурних сходинах котрих у нас так дуже бракує. Сходини закінчено молитвою "Достойно є".

Евгенія Лехкодух — секр.

ПРОЄКТ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ В ЙОРКТОНІ, САСК. З НАГОДИ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Щоби відзначити 1000-Ліття Хрещення України в Святу Православну Віру, спеціяльно вибраний до цього комітет при відділ Союзу Українок Канади в Йорктоні, Саск. постановив собі щоби виконати скілька проєктів з цієї нагоди, а саме: вишиття повний комплет нових обрусів до місцевої Української Православної Церкви Св. Преображення. Вишиття виконано синіми кольорами на білім лляннім полотні. Зліва направо: Олеся Піць, Анна Цимбаліста, Марія Копельчук, Левіна Вінтоник, Веронія Трофанюк, Катерини Квасниця, Домка Корбут. Нема на фотографії: Катерини Дорош, Агафії Равлюк, Юстини Палій. Всі вище згадані імена членок які вишивали обруси. Добр. Марія Гнатів очолювала цей комітет.

Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск., вшанував свої членки за 25-літню постійну приналежність до С.У.К. 8-го лютого, 1988 р. Зліва направо: пані Ірина Воронюк, пані Василина Шевчук, Параскевія Семенюк. Не було присутної пані Стели Трофаненко яка також одержала Грамоту і шпильку число "25".

Другий проєкт з нагоди 1000-ліття Хрещення України В Святу Православну Віру, який членки С.У.К. ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск., сповнили, був вишиття нових священичих риз. Вишиття є в різних кольорах на кремовім, лляним полотні. Зліва направо: п. Анна Кучерява (бувша голова), п. Домка Корбут, П. Семенюк, п. Марія Ґерман, о. Прот. П. Гнатів, п. Еленорія Кусий, п. Анна Фенюк — голова відділу. Сидить пані Веронія Трофанюк — членка мистецтва. Добр. Марія Гнатів очолювала комітет.

Пані Катерина Дорош помагала вишивати ризи але нема її на фотографії.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ГАМІЛЬТОН, ОНТАРІО

У неділю 28-го лютого 1988. Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки відзначив роковини нашої геніяльної поетеси Лесі Українки.

Після Служби Божої о. М. Скрумеда відслужив панахиду і запросив присутніх на перекуску й концерт до залі, котра була гарненько прикрашена квітами з святочним настроєм. Портрет Лесі Українки був огорнений вишитим рушником. Це заслуга нашого сіціяльного комітету, в котрий входять пані Надя Стредті й Галя Липка.

По перекусці слідувала святочна концертова програма силами членок.

Програму відкрила Тамара Дутка, голова відділу й привітала присутніх на святочну академію. Надя Пенюк, голова культурно-освітнього комітету виголосила вступне слово й провадила програмою. у своєому вступнові слові сказала, що доля Лесі Українки була незвичайна. Вона була щедро обдарована ніжним, чутливим серцем, і поетичним талантом. Мимо невилічимої хвороби, вона хоробро боролася проти всяких незгод і труднощів.

Хор Союзу відспівав — "Ой здається не журюся," "Гетьте думи," Полтавський рушничок" під дириґентурою Ор. Сушко, з фортепіяновим супроводом Оксани Сушко. На мандолінах відіграли дві пісні, — "Любий гарний мій садочку" й українські мелодії — пані С. Шпитковська, Леся Сороковська й Марія Погорецька. Від СУМК — Івана Юрійчук і Ліда Колькін, читали вірш: — "На столітний ювілей української літератури".

Варвара Логин представила гостю, поетесу, доповідачку пані Світлану Кузьменко, котра в Канаді закінчила бібліотечний курс, і також студіювала англійську і російську літературу. Вона народилася на Чернігівщині в Україні, жила в Полтавщині, а тепер живе в Торонті, і працює в бібліотеці Торонтонського університету. Вона є авторкою поетичних творів дитячих книжок, та редакторкою літературної сторінки в газеті, "Новий Шлях".

У своїй біля півгодинній доповіді Світлана Кузьменко подала кілька головніших біографічних даних про Лесю Українку, після чого дала короткий перебіг її поетичної творчости. Коротко зупинившись на лірици, доповідачка зазначила, що перший свій вірш Леся Українка написала, коли їй було 9 років. Називався той вірш "Надія". Пізніше, мотив надії у ліриці поетиси повторявся і, можливо, найбільше виявився у її знаменитому вірші (Contra Spem Spero) (Без надії сподіваюсь), остання строфа якого звучить:

"Так я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити, — Геть, думи сумні!"

Більше часу доповідачка присвятила драмам Лесі Українки. Вона сказала, що у майже всіх драмах Леся Українка заторкувала якусь важливу проблему, а найбільше конфлікт між поневоленими і поневолювачами і проблеми їх обох, чи то ходить про народи, ідеології чи просто співжиття між окремими людьми, а також боротьбу ідей і світоглядів. Світлана Кузьменко проілюструвала це на коротких прикладах з більш ніж половини головніших драм української геніяльної поетеси.

На закінчення, секретарка Ліна Смирнів подякувала пані Кузьменко за так уміло підготовану доповідь, як також учасникам концерту, пані Погорецькій за виготовання програмок, і куховаркам за смачну перекуску.

Концерт закінчився гимном "Ще не вмерла Україна".

Дохід з цієї імпрези у сумі $100.00 переслано на пресовий фонд журнала "Промінь".

Розалія Климашко,
Референтка "Променя"

———————

БЛ. П. МІЛЬКА ПОПІЛЬ

Дня 26 січня 1988 року по короткій недузі на 68-му році свого життя ведійшла у вічність бл. п. Мілька Попіль, дружина, мама, бабуся і довголітня членка відділу Союзу Українок ім. Ольги кобилянської у Редвотер, Альберта.

Як українка, Мілька Попіль відносилась з пошаною і любов'ю до всього свого рідного.

На свіжу могилу бл. п. Мілька Попіль відділ ім. Ольги Кобилянської у Редвотер складає $25.00 на журнал "Промінь", Також муж покійної Стефан Попіль разом з родиною замість китиці квітів на свіжу могили складає $20.00 на журнал "Промінь".

Бл. п. Мілька Попіль у глибокому смутку мужа Стефана, дві дочки — Стефанію, Вирну, внуків та правнуків.

Хай Господь оселить душу покійної де всі праведники спочивають. Вічна їй пам'ять.

За відділ —
Ольга Возімірська Рудей, секр

ВШАНОВАНО МОЛЕБНЕМ ПАНІ МАРІЮ СВИТАЛЬСЬКУ

Зліва направо стоять: Доня Оля Геречук, о. Олександер Костюк, Касіян Галик посередині сидять Марія Свитальська.

У суботу 23 квітня 1988 р. добрі діти належно вшанували свою матір, пані Марію Свитальську з Вотерфорд, Онт.

Доня Леся і зять Касіян Галик гідно відзначили цей день молитвою за здоров'я мами, яка захворіла 1981 р. і тепер в старечім домі "Норвю" в Симко, Онт.

На запрошення дітей, прот. о. Олександер Костюк відправив урочистий Молебень за здоров'я пані Марії і її внуки Мишел Галик, яка мала тяжку операцію у Ванкувері. Молебень відбувся в каплиці "Норвю" в присутности ближчої родини і численних гостей.

Пані Марія сидячи на візку, зворушено молилася, коло неї стояла доня Оля Геречук із Гамільтону і сестра Савеля Гузяк, кругом неї внуки і правнуки.

На закінчення Молитви о. настоятель сердечно поздоровив пані Марію і запросив всіх присутніх на святочну гостину в авдиторії Норвю — яку приготовили діти. Отець провів молитву і поблагословив страву, і всі засіли до смачного обіду.

Після обіду, доня Леся щиро дякувала о. Костюкові за Молебень, за щирий привіт і присутнім, що так гарно зійшлися та сказала кілька слів про життя і працю своєї мами. Мати народилася в околиці Присвіл, Саскачеван 1904 р. Працювала тяжко на фармі. Переживала багато болю, стратила два чоловіки, доню Савелю і сина Богдана.

Дякувала мамі що так гарно їх виховала і бажала їй щастя і здоров'я на многі літа.

Леса попросила пані Олю Андрушко — голову жіночого тов. Лесі Українки, Вотерфорд, щоб перевела збірку на добру ціль. При цій нагоді Оля сказала пару слів за щиру членку Марію, яка все працювала в тов. багато разів була в заряді. Вона одна із піонерок, що записалася до Тов. і до Громади Св. Покрови в 1941 р. Співала в хорі, брала участь у представленнях. Дуже щиро жертвує на церкву, за це належиться їй щирий поклін і подяка.

Збірка принесла $80.00 поділено $40.00 на журнал "Промінь" а $40.00 на Вісника.

Лишаючи цей дім, всі гості щиро склали найкращі побажання здоров'я пані Марії Свитальській, а родині найтеплійшу подяку. Знаємо, що в усіх гостей лишився гарний спогад з цього свята.

Рузя Галик

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

"На довгі роки в нашій хаті"...

Шановна Пані Наталія Когуська.

Я висилаю передплату на журнал "Промінь" чека в сумі $30.00 на два роки. Разом з тим хочу подякувати пані Анні Дутчак з Ошави, за такий гарний різдвяний подарунок цього часопису, який залишиться на довгі роки в нашій хаті.

З пошаною,

Марія Клим, Мінден, Онт.

Дорога Пані Редакторко:

Я посилаю мою передплату на два роки за книжечку "Промінь", котру я люблю читати. Я уже у старшому віці, але я маю дочку, яка теж буде читати як мене не стане.

Остаюсь з глибокою до Вас пошаною. Бажаю Вам міцного і багатого здоров'я у Вашій дорогій праці.

Галина Юськів, Ст. Кетерінс, Онт.

Вельми шановна Пані Н. Когуська,

З нагоди ювілейного року, 1000-Ліття Хрещення України, щиро вас вітаю і гратулюю за Вашу віддану працю, головної редакторки журналу "Промінь".

Бажаю Вам доброго здоров'я і на дальші роки, як також і успіху у Вашій так важливій праці для добра українського народу на літературному полі.

В залучені пересилаю чек на суму $25.00. $15.00 — передплата, $10.00 — пресовий фонд.

Остаюсь з пошаною до Вас

Марта Цехош

ХРАМ БОГОРОДИЦІ

(з стор. 5-ої)

смішка, — це було саме те, чого він раніше домагався, але князь Володимир перевершив самого себе: десятина його прибутків — великі скарби.

— Щедра десниця твоя, княже Володимире, за це стократ віддасть тобі Всевишній... А коли так вчинив, дозволь називати храм Богородиці довіку Десятинним.

— Так і буде! — згодився князь.

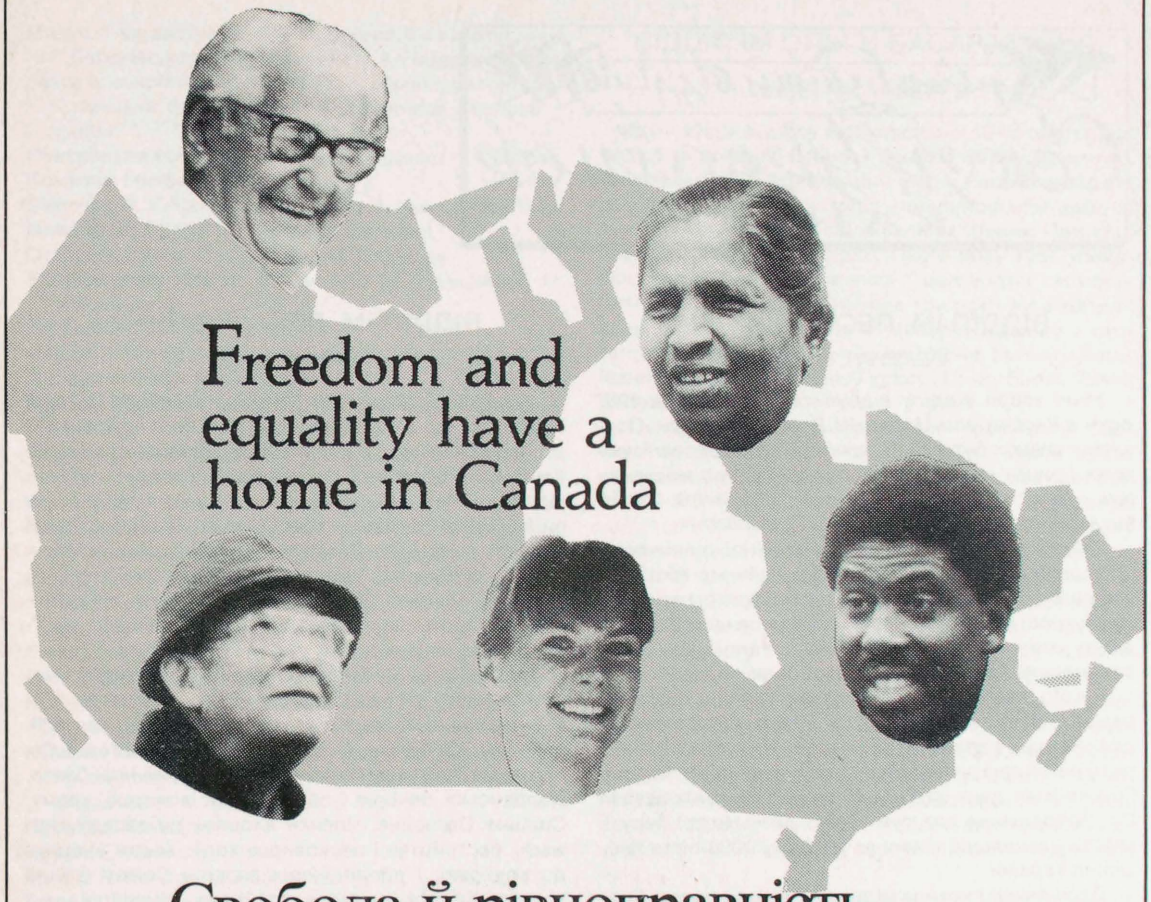

Свобода й рівноправність це канадські прикмети

Дост. Барбара МекДуґал: "Уряд Канади є відданий справі іміґраційного пляну діяльности, який є справедливий і бесторонній для кожного, хто старається прибути до нашої країни.

Канадський Іміґраційний Акт задержує традиції нашої країни щодо соціяльної справедливости й гуманітарного турбування, а водночас піддержує економічний і соціяльний розвиток країни. Дійсна мрія про іміґрацію до Канади означає новий і кращий дім для всіх."

Інформації або допомогу в цих справах можете одержати в найближчому Канадському Іміґраційному Центрі.

Employment and Immigration Canada
Barbara McDougall, Minister

Emploi et Immigration Canada
Barbara McDougall, ministre

Canada

This is our home - O Canada

Річні звіти відділів Союзу Українок Канади

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ОВКБУРН, МАН.

Річні збори відділу відбулися 6 листопада 1987 року в Українському Народнім Домі, в Овкбурн. Присутніх членок було 11. Збори відкрила голова Анастазія Грицак молитвою, відтак хвилиною мовчанки вшанували покійних членок. Пресідницею зборів була Савеля Слон, секретаркою Галя Ваврик.

Слідували звіти заряду цілорічної діяльности. Впродовж року відбулось 10 місячних зборів, 1 засідання. Голова Анастазія Грицак дала огляд праці за минулий рік. Подякувала членкам за співпрацю та добру кооперацію і сказала, що хоч активних членів стає менше, однак відділ сповняє свою працю як слід.

Рік від року обов'язок членок є ходити колядувати разом з членами церкви під час Різдва. Відвідали дім для старших з колядою та подарунком у Шов Лейк. 1 раз у рік видають перекуску для мешканців у Морлий Гом на їхній день уродин. Дали подарунок, образок Св. Володимира для сумківців і дітям, котрі беруть участь у недільній школі як пам'ятку 1000-ліття Хрещення України.

Дали лекції писання писанок, печива і пасок. Приготовили Різдвяне печиво для продажу перед Різдвом. Мали весняний чай та продаж Великодного печива розігравку. Видали обід на спільне свячене де при нагоді відсвяткували 60-ліття вшанування почесних і заслужених членок.

Приготовили осінню вечерю, храмови свято, та видали похороні перекуски.

Відвідуємо хворих по лікарнях і по домах. Сповняли всякі зобов'язання до Централі. Продавали квітки для музею в Саскатуні. Дали жертви і на Укр. Народний Дім $300.00, для недільної школи $50.00, на вишивання филона для Владики $50.00, ґрадуантам в школі $25.00, Лаєн Клюб на Телатон $25.00.

Заряд Відділу на 1988 рік: Уступивша голова — Анастазія Грицак, голова — Анна Баклащук, заст. голови — Савеля Слонь, секретарка — Марія Старенька, касирка — Анна Друль, фінанс. секретарка — Марґарета Маційовська. Контрольна комісія: Катерина Швалюк, Галя Ваврик, Лиліян Ґенза. Комітет хворих: Филас Туткалюк, Галя Ваврик, Євлин Польова, Савеля Слонь, Ґеня Матієшин, господині: Марія Мануляк.

Анна Баклащук, голова

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВІННІПЕҐ, МАН.

Річні збори відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Торйці в Вінніпезі відбулись 6-го грудня 1987 р. Голова А. Міщук, відкрила збори вітаюче присутніх. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу. Отець диякон Т. Удод у своїм привітальнім слові склав признання відділові за виконання такої великої праці для Катедри та громадської справи взагалі. Керувала річними зборами Л. Радчук, а секретарювала Є. Білич. Після прийняття програми зборів і протоколу з 1986 р., приступлено до звітування урядниць відділу.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і поважне число засідань заряду і різних комітетів. Головна діяльність відділу була: Влаштовано свята Л. Українки, О. Теліги, Т. Шевченка, День Матері і Св. Миколая. Приготовлено двоє чайних прийнять, базар, Йорданську Вечерю і обіди підчас візитації, храму, Спільне Свячення. Членки входять до заряду громади, сестрицтва і церковного хору. Також входять до крайових і провінційних зарадів Союзу і Філії Музею. Беруть участь в крайових, провінційних і окружних з'їздах Союзу Українок. Порадами і фінансово допомагають сумківцям, рідній і недільній школам і садочкові. Почерез свої представниці наглядають над танцювальною групою і молодечим хором. Відділ допомагав Провінційній Екзекутиві в приготованню Фестивалю Молоді — "Живого Слова і Пісні" з нагоди 1000-ліття Хрещення України. Членки відвідують хворих по шпиталях і домах.

Велике число членок приготовляють обіди, перекуски на різні оказії і роблять варенники, із чого поважніші приходи жертвується на: Катедру Пресв. Тройці, Колеґію Св. Андрея, Фонд Володимира, Український Музей Канади в Саскатуні, СУС Фонд Фундації, Промінь, Український Голос, Вісник, Місійну Радіо Передачу, Оселю "Веселка", сумківцям, стипендії студентам літних курсів, буджет до Централі, проєкт хоругов і передплати Променя і Українського Голосу до Севен Овкс шпиталю.

Фінансовий стан відділу на 1987 р:

Перебрано з 1986 р. ..... $ 5,971.16
Прибуток за 1987 р. 38,782,15
Видаток за 1987 р. 32,558.17 **До управи відділу на 1988 р. увійшли:** уступивша голова — П. Ігнаш, голова — А.

Міщук, 1-ша заступниця — О. Буґера, 2-га заступниця — Г. Ґеддовс, рекор. секретарка — А. Назаревич, заст. рекорд. секретарки — Г. Коваль, кореспонд. секретарка — Кревецька, фінан. секр. — А. Калиннюк, Касирка — Г. Майба.

Контрольна комісія: Г. Бобій, Г. Ґеддовс і Н. Пестрак.

Комітети і референтки:

Садочок: А. Генкевич, Помічниці: Л. Бонтий, Є. Піуш.

Молодший СУМК: М. Луців, Ш. Овендеґ.

Старший СУМК: О. Саламон, М. Марущак.

Танцювальна Ґрупа: Є. Зучкан, М. Назаревич, М. Кінащук.

Українська Школа: Г. Майба.

Оселя: З. Білозор.

Молодечий хор: М. Петров.

Комітет Українок Канади: Т. Гавришків, Г. Ласько, М. Петров.

Членства: О. Ковальчук, В. Ґурська, С. Дзюба, Т. Гаврисишин, В. Керелюк.

Господині: А. Калинюк, С. Тесарська, К. Нимчук.

Програмовий: Г. Ґериті, М. Гладюк, Г. Білокрилий, Є. Василишин, О. Спрбі, Ш. Ковальчук.

Відвідування хворих: Л. Палащук, О. Николаєшин, Ф. Гаєвич, К. Нимчук, М. Юрків, Надія Шаварська, В. Керелюк, В. Капкій.

Телєфонічний: С. Петров, А. Григор, Н. Іваха, М. Лисейко, А. Ольховецька, В. Подольська, М. Реутска, Е. Струтинська, Г. Влад, М. Кость, М. Солоника, А. Сопівник, Л. Древняк.

Комітет Кави: К. Нимчук, М. Школьна, О. Бозвик, О. Николаєшин, М. Бонтей, О. Мендрес, А. Григор, Є. Скузанська, А. Сопівник.

Промінь: Я. Карпяк.

Преси: Є. Білич, М. Юрків.

Музей: Р. Кондра, К. Ковальчук.

Архіву і бібліотеки: Д. Терновецька, Д. Кристанович, Є. Медвий.

Культо.-освітній: Г. Коваль, добр. М. Керніцька, добр. Л. Удод, А. Генкевич, В. Мулик-Луцик.

Жіночої Ради: Я. Русин.

Є. Білич.

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали упімнення й відклали "на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал "на кридит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

ВІДДІЛ ІМ ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

ВАСЕТНА, АЛЬБЕРТА

Річні збори відділу відбулися дня 10-го листопада 1987 р. в домі пані Анни і Дмитра Зіник. Присутніх членок було 11. Голова пані Марія Роґожа відкрила збори молитвою "Отче Наш", і хвилиною мовчанки, за пок. членок як також відспіванням "Вічная Пам'ять і нашу патронку О. Басараб. Цього року 1987 упокоїлась одна піонерка, членка і довголітна сестриця Катерина Зон. Через минулих три роки ми втратили наші дорогі трудолюбиві піонерки відділу і сестрицтва церкви, а саме — Анну Петрик, Тетяну Швець, Іванну Семенюк, Параню Попіль і Ольгу Зіник. "Вічна їм пам'ять".

Секретарка Евгенія Лехкодух перечитала звіт минулорічних зборів, і касирка Марія Муляк здала цілорічний фінансовий звіт. Впродовж року ми відбули 9 місячних зборів і одні надзвичайні збори. Під час зборів ми читаємо обіжники від Централі та різну кореспонденцію і дискутуємо їх. На слідуючий рік будем старатись мати бодай годину освітно культурної праці під час зборів раз на місяць. Наші членки брали активну і щиру участь у Спільнім Окружнім "Польовім Богослуженні" котре відбулося 5-го липня 1987 — на площі коло Церкви Св. Володимира у Васетна. Декотрі членки співають в Окружнім Церковнім Хорі, котрий є зорганізований нашим настоятилем о. О. Паламарчуком. Ми працюєм в згоді і любові разом із нашою церковною громадою і настоятилем. Ми стараємось щиро продовжувати ту працю що наші дорогі піонерки і піонери для нас започаткували у нашім відділі і церкві. Низький поклін для них!

Ми видаєм похоронні і поминальні обіди при нашій церкві за наших спочилих. Ми щороку видаєм обід на наш церковний празник — храм. Ми утримуємо чистоту у церкві, а коло церкви садимо живі квіти. Що весна Леся Старчук і Евгенія Лехкодух займаються красою живих і зимових квітів і згадують пам'ять тих що любили їх. Посилаємо картки на різні потреби і відвідуємо хворих по лікарнях. Для кожної спочилої членки відділу ми берем повну участь у похороні із прапором Союзу Українок Канади.

Секретарка в порозумінні з головою відділу, щороку приготовляємо звіт діяльности нашого відділу і стараємось зберігати їх в наших архівах.

Ми виповнили бюджет до Централі, по нашій змозі, ми продавали білєти до Музею Союзу, відбули Великодній і Різдвяний чай і печиво. Ми помагаєм, настоятелеві із виданням Недільного Листка, щороку даєм на "Телирема" і "Червоний Хрест". Ми посилали делеґаток до Саскатуну на Собор, святкування 1000-річчя і З'їзд Союзу Українок, отримали почесну грамоту "Фундатора", за пожертву $1,000.00 на Фонд Св. Володимира. В день подяки 25-го жовтня 1987 р. після Літургії, ми мали приємність гостити в залі під цер-

☞

БЛ. П. АННА ШУВЕРА

Ділимось сумною вісткою, що дня 9-го березня 1988 р. в шпиталі "Вест Лінкольн" в Ґрімзбі, Онтаріо упокоїлась в Бозі на 89 році трудолюбивого життя наша довголітня членка Союзу Українок Канади, бл. п. Анна Шувера (з роду Бурдейна). Народилась Анна в 1889 році в селі Оліградн, повіт Заліщики. В 1919 році одружилася з Дмитром Шуверою, а в 1924 р. шукаючі кращої долі Дмитро від'їхав до Канади. Чотирі роки пізніше Анна прибула до свого чоловіка на "Гомстед" містечко Каліянто, недалеко Вайти, Манітоба де і починають нове життя. Дуже тяжкі були початки: хатину мали без стелі взруб де треба було діри затикати мохом, а фарма була заллята водою. Переживалися всякі недостатки, але з Божою допомогою і тяжкою працею, життя направилось і стало веселіше жити.

З часом тут побудували народній дім, де Анна з чоловіком були активними членами. В 1939 році сталося нещастя і Анна дуже попарилась і довго взяло, щоб загоїлося, але після цього випадку вона вже не могла працювати на фармі. В 1941 році купили овочеву фарму в м. Ґрімзбі, Онтаріо, де два роки пізніше в 1943 р., закладають Українську Православну Церкву і Анна з мужем Дмитром, стають одні з перших членів, церкви Св. Юрія Переможця. Бл. п. Анна була основоположниця і почесна членкиня Союзу Українок Канади відділу ім. кн. Ольги. Була вона активною членкою працювала в заряді, як касієрка, господиня, член контрольної комісії і через довгі роки була сестрицею Храму, постійно займалася випіканням проскурок. Докладала вона своїх рук доти, доки дозволяло здоров'я.

Тіло покійної Анни спочивало в похороннім заведенні "Стовн Гавз" — Панахиду і похоронну Службу Божу служив О. Г. Планіда в храмі Св. Юрія Переможця. Співав церковний хор. Рідні, друзі і знайомі прийшли попращати і проводити покійну в останню дорогу. Тіло п. Анни поховано на цвинтарі "Квін Лавн" в м. Ґрімзбі.

Після похорону відбувся поминальний обід, який приготували члени Союзу Українок і родина. Господарем обіду був зять Антін Погорецький. Донька покійної, Павліна Бойчук поділилася спогадами з життя Анни, а о. Г. Планіда, голова громади Д. Шпитковський, і голова Союзу Укр. В. Яворська. висловили свої найсердечніші співчуття родині. Муж Дмитро і син склали щиру подяку жінкам за приготування обіду, О. Г. Планіді за похоронні відправи, хористам за гарний спів, усім тим, що несли домовину покійної, за квіти, та усім учасникам, що склали свої співчуття, та всім учасникам похорону.

Покійна залишила в глибокому смутку: Мужа Дмитра, сина Дмитра з дружиною Андрою, дочку Марію з мужем Антоном Погорецьким. Четверо онуків: Марка, Матвія, Богдана, Орисю, та дочку Павліну з мужем Василем Бойчук. В пам'ять покійної Анни учасники похорону зложили на нев'янучий вінок на Пресу: на пресфонд і кліше на "Промінь" $100.00, на пресфонд і кліше на Український Голос $100.00, на Інститут Св. Володимера $1,160.00.

Всім жертводавцям сердечна подяка. Родині покійної глибоке співчуття.

В. Яворська

квою Св. Володимира у Васетна гостей із Провінційної Екзекутиви Союзу Українок із Едмонтону. Ними були голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок пані Лелія Зубріцька, пані С. Гоголь, пані Кравець, пані Ґрей і пані К. Рожак. Вони нам передали багато поучаючих інформацій. Нам було дуже приємно познайомитись і бажаєм ще більше таких відвідин.

Заряд відділу на рік 1988-мий. Голова — Марія Роґожа, заступниця голови — Анна Зіник, секретарка — Евгенія Лехкодух, касієрка — Марія Муляк. Контрольна комісія: Віра Гарасим, Линда Москалюк, Софія Роґожа, Добродійний комітет — Марія Роґожа і Марія Харук.

Евгенія Лехкодух — секретарка

БЛ. П. ГУРІЙ ТКАЧЕНКО

20-го березня 1988 р. у місті Летбридж, Альберта, на 92-му році свого трудолюбивого життя упокоївся Гурій Павлович Ткаченко.

Народився Г. Ткаченко в Запоріжській обл., село Крамарива 25-го грудня 1896 р. З молодих років тяжко працював у камінних карєрах. Був призваний до війська, брав участь у першій вітовій війни. Повернувши додому одружився з Уляною Скрипник. Молоде подружжя мали 5 дітий, перші 3 дітей померли під час пошесті тифу, молодші сини лишилися в живих.

Друга світова війна закинула в чужі країни, пережели і голод, поневіряння по таборах. Через недобрих людей покійний попав у німецьку в'язницю. Пробув

там 10 місяців, від тяжкої праці і не доїдання попав до лікарні, трохи незбувся правої руки. Господь допоміг вийти з біди і за деякий час звільнили з в'язниці, добрі люди допомогли вийти із рук смерти, яким дякував до своєї смерти.

З дітьми разом виїхав до Бельгії де працював на поверхні копальні. У 50-му році виїхали до Канади відробили контракт на буряках. У 1953 р. знайшов Гурій собі роботу у національному парку місто Бенф, де й працював до належного відпочинку 1963-го р. Переїхав до міста Летбридж набув власну хату і займався огородиною. Любив свій двір ходив і доглядав. Мав ягоди, яблука і сливи, багато часу тратив на річці або на озері ловив рибу. Як не зміг себе обходить, пішов до старечого дому, дуже любив, там, як гарно там дивилися за ним, та не прийшлося йому довго там прожить, недуга підкосила і він помер в лікарні 1-го березня.

Похоронні відправи відслужив Отець Генрі Лакуста при допомозі дяка Івана Чорнецького. 30-го квітня відправили по 40 днях панахиду, посвятили пам'ятник, і сват Йосип Смицький дав гроші на українську пресу "Нові Дні", "Український Голос" і "Промінь".

"Нехай канадійська земля буде йому легкою а душу нехай Всевишній оселить там де всі праведні спочивають.

Вічна пам'ять про нього завжди буде поміж нами.

Родина Ткаченків.

ТЕОДОР ҐРИПЮК

МЕЛФОРТ, САСК.

20-го травня 1988 р. упокоївся в Melfort Union Hospital Теодор Ґрипюк, після короткої й сміливої боротьби з недугою рака, проживши 80 років.

Теодор народився 15 березня 1908 р. в Шевченко, Ман., в родині Юрія й Пазінни (Стефюк) Ґрипюків. Він був найстарший з п'ятеро дітей. В 1914 р. родина переселилася до околицю Ратнер, Саск., де взяли собі "Homestead".

2-го лютого 1928 р. Теодор одружився з Марією, з дому Давидюк. Вони фармерували в околиці Ратнер до 1936 р., коли перебралися до околиці Ґронлид, Саск., де продовжували фармерувати до 1975 р., коли Теодор пішов на відпочинок. Перед цим, в 1965 р., родина вже переїхалася до міста Мелфорт, Саск., на сталий побут.

В них було четверо дітей: дочка Анна та сини Ярослав, Григорій і Володимир. 2-го лютого 1988 р. Теодор і Марія відсвяткували 60-літний ювілей супружного життя.

Теодор завжди цікавився з своїм суспільством та був готовий дати помічну руку, де й коли було потрібно. Його християнське виховання спонукало його бути дуже діючим в своїй церкві, де довгими роками був старшим братом. На початкових роках свого супружного життя, родина була членами Української Православної Церковної громади в Ґронлид, Саск. На останних роках, були членами Української Православної Церковної громади в Мелфорт, Саск. Його жертвенність до своєї церкви, до своїх дітей та внуків завжди буде оцінене й ніколи не забуте.

Попередили Теодора в вічність: його батьки Юрій та Пазінна; сини Ярослав і Григорій, та одна сестра Марія Ґрипюк. Він залишив у глибокому смутку: дружину Марію в Мелфорт, Саск., дочку Анну Бирч (Ґарві) в Едмонтоні, сина Володимира Ґрипюк в Принц Алберт, Саск., внуків — Доґласа Бирч (Каролин) в Ванкувері, Роберта Бирч (Дебора) в Галіфакс, Ранолда Бирч в Вінніпеґу, Колбія Ґрипюк в Нипавин, Саск., Давида Ґрипюк в Принц Алберт, Саск., троє правнуків — Геадер і Кенета Бирч в Галіфакс, Елен Бирч в Ванкувері, одного брата Николу Ґрипюк в Принц Алберт, Саск., двоє сестер — Анну Ільницьку (Петро) в Мелфорт, Саск., і Анастазію Дисевич (Володимир) в Принц Алберт, Саск., як і багатьох інших племеників, племениць та іншу родину.

В вівторок 24 травня, в Melfort Funeral Home, отець Тарас Крочак відслужив панахиду. На другий день, 25 травня, в Українській Православній церкві Всіх Святих у Мелфорт було відслужено чин похорону. Тіло покійного похоронено на цвинтарі Mount Pleasant в Мелфорт Саск. Труноносцями були внуки: Колбі й Давид Ґрипюк, Ранолд Бирч, племенники: Доналд Боднарчук, Еарл і Еміл Дисевич.

У пам'ять покійного, родина зложила пожертву на пресфонд "Вісника" у сумі $75.00 та на журнал "Промінь" у сумі $75.00.

Нехай Господь Бог оселить душу покійного в Царстві Небеснім, а горем засмучену родину потішить!
Вічна йому пам'ять!

Учасниця.

У першу річницю відходу у вічність мого дорогого мужа, бл.п. **Богдана Панчука,** який упокоївся 20 червня 1987 р. у Монтреалі, в його пам'ять засилаю $25.00 на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Анна з родиною
Монтреал, Кве.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У двадцяту річницю упокоєння нашого улюбленого батька і дідуня **Василя Сарчука** — відійшов від нас 2 серпня 1968 р. і в десяту річницю упокоєння нашої незабутньої дорогої мами **Анастасії Сарчук,** яка відійшла від нас 10 березня 1978 р., складаємо в їх світлу пам'ять сто долярів на пресфонд "Променя".

Зберігаємо про них найсвітлішу пам'ять.

Родина Богоносів: Галина і Нестор,
внуки — Андрій і Петро.
Родина Сарчуків: Олександер,
внуки — Ірина, Леся, Олександер,
Настуня і Константина Сарчук.

———————

"На свіжу могилу нашої землячки бл.п. **Лізи Зайчук,** яка несподівано упокоїлася 3-го травня цього року в Норт Бей, в її пам'ять замість квітів на могилу, складаємо на нев'янучий вінок на Фонд "Променя" 30 дол. Вічна їй пам'ять. Родині й батькам покійної складаємо наше глибоке співчуття.

Людміла Карпінська
Олена Дзюбенко
Олександра Никитюк
з родинами, Ванкувер, Б.К.

———————

Членки відділу ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складають нев'янучий вінок на могилу пок. **Йосифа Козиру,** який упокоївся 10-го лютого 1988 р. У його світлу пам'ять засилаємо $15.00 на журнал "Премінь".

Вічна йому пам'ять.

голова — Оля Андрушко,
секр. Рузя Галик.

———————

У пам'ять близького приятеля нашої родини Стечишинів, бл.п. **Степана Друля** з Норт Бетлефор, Саск. кладу китицю квітів на його могилу і засилаю $10.00 на журнал Промін.

Савеля Стечишин,
Саскатун, Саск.

У річницю упокоєння нашої дорогої членки бл.п. **Анна Шандро,** яка відійшла у вічність 2 листопада 1987 р., членки відділу ім Лесі Українки при Церкві св. Іллі в Едмонтоні дарують $25.00 на журнал "Промінь". Покійна працювала і жертвувала на громадські справи. Вічна їй пам'ять.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

За Відділ —
К. Малайко, референтка.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих родичів — **Михайла і Катерини Гнатюків,** складаємо жертву на пресовий фонд журналу "Промінь" $20.00.

Дочки: Розалія Гнатюк
Марія Педерсон і зять Клиф,
Саскатун, Саск.

———————

В сьому річницю відходу у вічність мого незабутнього, мужа, старшини Української Галицької Армії, **Осипа Кваса,** — упокоївся 11 вересня 1981 р., у світлу пам'ять покійного засилаю $25.00 на фонд "Променя".

Марія Квас з родиною
Торонто, Онт.

———————

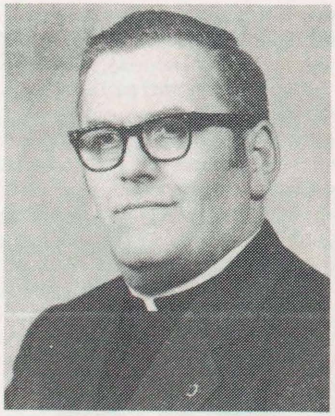

В пам'ять отця **Івана (Ткачука)** Течер, котрий упокоївся 29-го червня, 1978-го року, при громаді Св. Володимира в Келґері, Алберта — де був настоятелем в той час — складаю пожертви по $100.00 на:

- Пресовий ФОнд Українського Голосу
- Пресовий Фонд Вісника
- Променя
- Консисторію УПЦК
- Фонд Св. Володимира
- Архів (Музей) пок. о. Савчука)
- Колеґію Св. Андрея
- Інститут Св. Володимира в Торонто
- Громаду Св. Володимира в Келґері, Алта.
- Собор Св. Володимира в Віндзорі, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна (Течер) Костинюк з родиною.

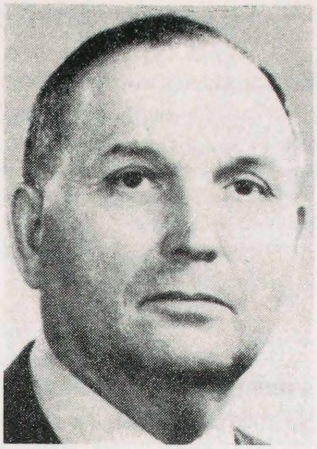

Кладу нев'янучий вінок на могилу мого дорогого мужа **Петра Маєвського,** в сьому річницю Його упокоєння. Відійшов від нас у вічність 13 липня 1981 р.

Нехай Господь Бог оселить душу покійного в царстві небеснім.

Вічна Йому пам'ять!

У Його світлу пам'ять складаю $35 долярів на журнал "Промін".

Вдова по Покійному
Зіна Маєвська з синами.

———————

У світлу пам'ять мого першого мужа **Григорія Колісника,** який упокоївся у квіти 1966 замість квітів засилаю $15.00 на журнал "Промінь".

Дружина Соня Колісник-Винничук
Армстронґ, Б.К.,

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, бл.п. **Володимира Садата** — упокоївся 20 липня 1987 р., як нев'янучий вінок на його могилу, дарую $30.00 на фонд "Променя", Хай пам'ять про покійного буде завжди з нами.

Дружина Стефанія Садат
з родиною
Мелфорт, Саск.

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл.п. **Марії Ортинської,** мами Ангелини Павлика, куратора Манітобської Філії Українського Музею Канади. бл. п. М. Ортинська упокоїлась 18 червня 1988 р. В її пам'ять засилаємо $50.00 на журнал "Промінь".

Манітобська Філія Українського
Музею канади, Вінніпеґ.

———————

У світлу пам'ять мого пок. чоловіка, бл.п. **Николая Малицького** у 24-ту річницю його упокоєння і мого сина, бл.п. **Богдана** у 14-ту річницю смерти. Засилаю замість квітів $20.00 на журнал "Промінь".

І ніколи незабутню пам'ять.

Дружина і мама Параскеве Малицька,
Едмонтон, Алта.

———————

У другу болючу річницю упокоєння нашої дорогої дружини, мами, бабуні і прабабуні, бл.п. **Стефанії Дутчак,** яка відійшла у вічність 13 вересня 1986 р., замість квітів засилаємо в її пам'ять $50.00 на журнал "Промінь. Вічна їй пам'ять.

Чоловік Олександер
Дочки — Марія Дем'янів і Ґеня Заячковська
Сини — Михайло і Данило, Едмонтон.

———————

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої мами, бабки і прабабки, бл.п. **Марії Ортинської,** свідомої виховниці своєї української родини, пильної читачки українських часописів, яка упокоїлась 18 червня 1988. Складаємо на журнал "Промінь" якого вона любила читати від початків його появи, складають свій дар:

Дочка Ангелина Павлик, Вінніпеґ, ... $100.00.
Унуки — Зеновія і Орест Гайдай з
родиною — Даруся й Елена 50.00
Роман і Савеля з родиною — Діяна
і Давид — правнуки 50.00
Діяна і Роналди, з родиною
Христина і Надіна 50.00

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

КУРЯЧА САЛАТА

3 фунти звареного курячого м'яса, переважно груди, посолити і захолодити. Коли холодне, покраяти на дрібно без костей.

Окремо потрібно на салату:

½ горнятка майонези. (Miracle Whip)
1 столову ложку цитриного соку
½ горнятка квасної сметани
¼ ложечки перцю.
1½ горнятка посіченої салєри
½ горнятки посіченої цибулі
½ горнятки квасних огірків
1 головку салати.

У глибоку посуду дати всі перше згадані складники, крім салати, змішати, посолити, та поставати до холодільника на 1 годину. Коли подавати на стіл, дати салату на спід. а решта складників на середину. Посипати паприкою. Дуже смачне на літній сезон.

———————

FRUIT PUNCH

1 1b (500 g) cherries, pitted
1½ cups sliced peaches
1 cup sliced pineapple
1 cup (250 ml) lemon juice
2 cups (500 ml) orange juice
½ cup sugar dissolved in 1 cup water
1 cup (250 ml) brandy
1 quart soda water
3 cups (750 ml) pineapple juice

Mix together the cherries, peaches, pineapple, lemon juice, orange juice, sugar water and brandy. Put into punch bowl about 1 hour before serving. Add a large piece of ice and pour on the soda water, white wine and pineapple juice.

———————

UKRAINIAN KISS

2 oz. (60 ml) dry vermouth
2 oz. (60 ml) sweet vermouth
lemon peel

Pour the dry and sweet vermouth into a glass over ice. Add a twist of lemon.

НАЧЕНЕНИЙ СОЛОДКИЙ ПЕРЕЦЬ

6 середної величин перців-зелені або червоні
3 куски солонини, дрібно посіченої (bacon)
1 цибулю посічену
1 горнятко рижу
2 горнятка молока
½ горнятка сира
1 чайну ложечку петрушки
сіль до смаку.

Помити перець, Покраяти на двоє, і вичистити все з середини та дати у воду, щоб кипіло 1 хвилину. Окремо смажити посічену солонину, цибулю, молоко та риж, щоб смажилося 5 хвилин. Накрити і поставити, щоб кипіло 20 хвилин. Додати пізніше петрушку сіль і сир. Начинити перець, посуду вимастити маслом, поставити перець та накрити алюміньйовим папером, пекти 20 хвилин. Досить на 6 осіб.

———————

WHITE ROSE

1½ oz (45 ml) gin
½ oz (15 ml) orange juice
½ oz (15 ml) lime juice
1 teaspoon sugar
½ egg white

Put all the ingredients into a cocktail shaker with ice. Shake well, then strain into a chilled glass.

———————

SOUTHERN PEACH

1 oz (30 ml) Southern Comfort
1 oz (30 ml) peach liquer
1¼ tablespoon cream
1 slice fresh peach

Pour the Southern Comfort, peach liqueur and cream into a cocktail shaker with ice. Shake well, then strain into a glass over crushed ice. Garnish with peach slice.

ВИКАЗ ФОНДУ "КАМПАНІЇ ДОБРОЇ ВОЛІ"

НА СКРІПЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ЖУРНАЛУ

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок на своїм засіданні 21 липня ухвалила дар на "Промінь" Кампанії доброї волі 100.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон, Саск. 100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Оттава 100.00
Марія Глек, Реджайна, пам'яті Анні Скоробогач 100.00
Дмитро Шувера, Ґрімзбі, Онт. 80.00
Марія Ґрипюк і родина пам. Ґрипюка 60.00
Ніна Кузьменко Лондон з нагоди прийняття п-ва Яременків 40.00
Кароліна Швед, Айтуна, Саск. 35.00
Добр. Оля Демчук, Роблін, Ман. 25.00
Анна Садат, Еґессі, Б.К. 25.00
Марія Казанівська, Ст. Кетерінс, Онт. 25.00
Марія Боднарчук-Манюк — Відділ ім. Д. Кобилянської 30.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт. З поминального обіду Теклі Мойсеєнко 25.00
М. Петришин, Саскатун, Саск. 20.00
Павліна Кіндрачук, Вернон, Б.К. 20.00
Лидія Кулинич, Келовна Б.К. 20.00
Софія Скрипник, Едмонтон, ... 20.00
Е. Фрескул, Келовна, Б.К. 15.00
Зеня Богонос, Вінніпеґ, Ман. 15.00
М. Крищук, Едмонтон, ... 13.00
Гелен Симчич, Саскатун 10.00
Ольга Володко, Сіба Біч, Алта. 10.00
Галя Липка, Гамільтон 10.00
Василь Страшок, Едмонтон 10.00
Джині Матієшин, Міссісаґа, Онт. 10.00
Валентина Яворська, Брамзвил, Онт. 10.00
Марія Гарбус, Саскатун 10.00
Марта Цехош, Торонто 10.00
Роза Бойко, Торонто 10.00
Тетяна Лазарович, Едмонтон 10.00
Павліна Лукіянчук, Едмонтон 10.00
Марія Скрипник, Чиливен, Б.К. 10.00
Анна Гузей, Вінніпеґ 10.00
Е. Кокорудз, Канора, Саск. 10.00
Марія Гуменюк, Пенетенґ, Онт. 10.00
Анна Лаврик, Бирлінґтон, Онт. 10.00
Розалія Худчак, Содбури, Онт. 10.00
Ірина Талпаш, Давфин, Ман. 10.00
Марія Гребенюк, Айтуна, Саск. 5.00
Доріс Мелещук, Келґари, Алта. 5.00
Іван Хомакевич, Ватсон, Саск. 5.00
Ольга Заразун, Порт Альберті, Б.К. 5.00
Софія Давидюк, Айтуна, Саск. 5.00

ЗАБЕЗПЕЧМО ЖУРНАЛ ПРОМІНЬ

Проминуло літо, пройшли вакації, настала осінь! Скрізь по відділах оживляється організаційна праця з відсвіженою енергію і ентузіязмом.

Час застановитись над нашим пресовим органом, журналом "Промінь", щоб забезпечети його фінансовий стан і тим самим допомогти йому виконувати свою працю. Закликаємо референток Променя на місях звернути спеціяльну увагу для придбання нових передплатників і головно пресового фонду.

Надходить місяць жовтень, місяць книжки, місяць друкованого слова. Використаймо цю нагоду святом; а прихід призначім на пресфонд.

У числі 7-8 "Променя" з липня є був поміщений виказ пожертв на розпочату "Кампанію доброї волі". Прилучімся всі до неї, вкладаючи свою належну цеголку для забезпечення постійного видавання "Променя", для потреб нашого кращого культурного життя.

Є. Білич — рефер., Променя.

ПРИГАДКА ПРО РІЗДВЯНІ ПОБАЖАННЯ

Пригадуємо відділам і прихильникам громадських та професійних установ, що саме тепер пора надсилати різдвані побажання до "Променя". Це завчасу забезпечить місце в журналі та допоможе редакції в роспреділенні матеріялів.

Кошта побажань висилати разом з чеком:
¼ сторінки — $35.00
½ сторінки — $60.00
Сторінка — $100.00.

Допомагаючи журналові, допоможете собі.

Єлисавета Білич, референтка.

Ольга Хомич, Дон Мил, Онт. 5.00
П. Карман, Торонто 5.00
С. Кузьма, Торонто 5.00
Анна Козунь, Нінавин, Саск. 5.00
Ольга Семчук, Гамільтон 5.00
Єлисавета Тодорук, Давфин, Ман. 5.00
Марія Канфоліо, Давфин, Ман. 5.00
Маруся Федрук, Вінніпеґ 5.00
Єлисавета Тодорик — Давфин 5.00

* * *

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Софія Василишин, Едмонтон 1
Марія Дем'янюк, Кемрось, Альта 1

OCT 88
P AS
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1926—1966 Н. Когуська (FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC) BIINGUAL 1.00

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська A HELF—CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00

СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00

UKRAINIAN CANADIAN — SUK (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00

ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00

ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00

ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька 1.00

CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KUK (English only) 3.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00

COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00

ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Maryc 1.00

ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00

ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К. 10.00

ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00

ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00

ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00

ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич 3.50

РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00

EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00

СУК ПРАПОРИ ((FLAG) 35.00

СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBONS WITH UWAC BRANCH NAME 25.00

SMOLOSKYP'S 10.00

SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00

SERVEITTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00

POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50

VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1